

Άγιοι Κολλυβάδες

ὕπο πατρός Νικολάου Δημαρᾶ Δρος Ν.
Βαρδακουλᾶ 47 παρ. 3
30300 Ναύπακτος
e-mail: dikai@otenet.gr
webmail: http://: orthway.org

Συνδρομές προαιρετικές στην παραπάνω διεύθυνση

Χειμώνας 2010-11

Περιεχόμενα:

- ❖ Ὁρθοδοξία καί αίρεση (2ο Μέρος)
- ❖ «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον καθ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν»
- ❖ Δημιουργία καί ἐξέλιξη.

(Από τόν δημιουργημένο καθ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπο τῆς χάριτος, στήν κατάσταση τοῦ κτήνους, μετά τήν πτώση). Από τόν π. Νικόλαο Δημαρᾶ καί τήν Πρεσβυτέρα Ἰουλιανή Δημαρᾶ-Gunnemann, καθηγήτρια Βιολογίας, διπλωματικού τοῦ Πανεπιστημίου Bielefeld, Γερμανίας.

- ❖ Ἁγιοπατερικές διηγήσεις καί ιστορίες.

Παλαιοημρολογίτες Ἀββάδες καί ὄσιοι Γέροντες.

- ❖ Ὁ πατήρ Ἰωάννης, ὁ πρᾶος καί ταπεινός.
- ❖ Σημεῖα πού θά προηγηθοῦν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀντιχρίστου καί τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μας

Ὁρθοδοξία καί αίρεση (2ο Μέρος)

α. Ἀπάντηση 2η στούς ἐρωτῶντες ἀδελφούς τῆς ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί στόν ἀδελφόν Διονύσιον περὶ τοῦ ἄν κέκτηνται τήν ἀγιστικήν Χάριν οἱ αίρετικοί.

β. Ἀπάντηση στίς ἐσφαλμένες θέσεις τοῦ π. Εὐθυμίου Τρικαμηναῦ

Ἀγαπητέ π. Νικόλαε
Εὐχομαι εὐλογημένη καί Ἁγία Τεσσαρακοστή.

Ἐναν προβληματισμό μου μέ ἀφορμή τό βιβλίον τοῦ π. Εὐθυμίου Τρικαμηναῦ (ὁ Ὅσιος Θεόδωρος καί ἡ Διακοπή τῆς Μνημονεύσεως) σᾶς ἀποστέλλω, ἀναμένοντας πατερικήν ἀπάντησιν.
Νικόλαος

«Μία βασική διαφορά στήν ἐκκλησιολογία τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου μέ αὐτήν τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, εἶναι ἡ δημιουργία Συνόδου μέ τήν πλήρη ἔννοια τοῦ ὄρου. Δηλαδή, ἐνώ στίς αίρέσεις τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁσίου ὑπῆρχαν οἱ ἄτυπες συνάξεις τῶν ἐπισκόπων καί ἡγουμένων διά νά ἐπιλύουν τά πολύ ἐπείγοντα θέματα, τά ὁποῖα ἐδημιουργοῦντο ἐξ αίτίας τοῦ διωγμοῦ, στό παλαιό ἡμερολόγιο δέχονται καί ἐφαρμόζουν μία νέα ἐκκλησιολογία· ὑποστηρίζουν δηλαδή, ὅτι δύναται παράλληλα στήν αίρετική Σύνοδο τοῦ νέου ἡμερολογίου νά ὑπάρχει ἡ Ὁρθόδοξος Σύνοδος τοῦ παλαιοῦ, ἡ ὁποία θά ἀντικαθιστᾶ τήν αίρετική, χωρίς ὁμως ἡ αίρετική Σύνοδος τῆς Ἐπαρχίας αὐτῆς νά καταργηθῆ ἢ νά πάψη νά ὑπάρχει. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τούς Ἐπισκόπους τοῦ Παλαιοῦ, οἱ ὁποῖοι χειροτονοῦνται σέ μία ἐπαρχία, στήν ὁποία ὁμως ὑπάρχει ὁ αίρετικός ἐπίσκοπος τοῦ νέου ἡμερολογίου καί ὁ ὁποῖος κατέχει τόν θρόνον τῆς Ἐπαρχίας.

Ἐδῶ ὑπάρχει μία πλήρης ἀντίθεσις μέ τήν ἐποχή τοῦ ὀσίου, στήν ὁποία, ἐφ' ὅσον ὁ Κανονικός Ἐπίσκοπος μίας ἐπαρχίας ἐκθρονίζετο ἀπό τούς αίρετικούς, δέν ἐπανήρχετο εἰς τόν θρόνον του, ἄν δέν ἐφευγε ὁ αίρετικός καί ἐάν δέν ἐγίνετο κανονικά πάλι ἡ ἐπανατοποθέτησις του, εἴτε μέ ἀπόφασιν ὀρθοδόξου Συνόδου, εἴτε μέ τήν ἐπέμβασι τοῦ λαοῦ καί τήν συγκατάθεσι τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἡ δημιουργία ἄλλων ἐπισκοπικῶν θέσεων ἦτο ἔργον μίας Οἰκουμενικῆς ἢ ἔστω πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία νομίμως θά καθαιροῦσε, λόγω τῶν αίρετικῶν φρονημάτων τῶν τούς ἐπισκόπους αὐτούς καί θά ἐπέτρεπε νά χειροτονηθοῦν ἄλλοι, ἔστω καί ἄν δέν ἐκθρονίζοντο ἀπό τίς θέσεις τῶν οἱ αίρετικοί, λόγω πολιτικῆς προστασίας καί καλύψεως.

Στήν περίπτωσι, λοιπόν, τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου μέ τήν πράξι αὐτή, ἡ ὁποία στηρίζεται σέ λανθασμένη ἐκκλησιολογία, ἔχομε τήν δημιουργία μίας ἄλλης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δέν εἶναι συνέχεια τῆς προηγουμένης ὡς πρός τήν ἀποστολικήν διαδοχή,

δεδομένου ότι η αποστολική διαδοχή δεν νοείται, στην περίπτωση των επισκόπων, στην χειροτονία μόνον κάποιου από ὀρθόδοξα χέρια αλλά και στην ἐκλογή του και στην τοποθέτησή του με ὀρθόδοξο τρόπο. Δι' αὐτόν τόν λόγο στην περίπτωση ἐκλογῆς, χειροτονίας και τοποθετήσεως τῶν ἐπισκόπων, ὑπάρχει πλῆθος ἱερῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι φυσικά στην περίπτωση τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου κατεπατήθησαν.

Ὅσοι ἀποτειχισθῶν ἀπό τό νέο ἡμερολόγιο και οἱ ὑπόλοιπες παρατάξεις τοῦ παλαιοῦ, δέν θά εἶναι ἡ συνέχεια τῆς διαχρονικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά μία νέα Ἐκκλησία.

Ἡ ὑγιῆς και ὀρθόδοξος βάσις εἶναι μόνον ἡ διακοπή τῆς μνημονεύσεως και τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ τούς αἰρετικούς οἰκουμενιστάς (ΙΕ Κανῶν Α και Βας), οἱ μέν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐγκαταλείπουν κάθε ἐπικοινωνία μέ τούς αἰρετικούς ἐπισκόπους και κάθε διαφορουμένη κατάσταση, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό τόν Ὅσιο ὡς «νυκτερινή θεοσέβεια» και σηκώνουν τόν σταυρό τῆς ὁμολογίας, ὅ,τι και ἄν αὐτό τούς στοιχίση, οἱ δέ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐγκαταλείπουν τίς Συνόδους και τίς νεοεφευρέτες «Ἐκκλησίες», καθώς ἐπίσης τίς διχόνοιες και τήν λανθασμένη ἐκκλησιολογία. Συναντῶνται ὅλοι στην πατερική ὁδό τῆς διακοπῆς τῆς μνημονεύσεως, κρατώντας τήν ὀρθόδοξο πίστι, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητη ἐν καιρῷ αἰρέσεως διά τήν σωτηρία μας.

Ὅποιοδήποτε πρόβλημα δημιουργεῖται, θά λυθῆ ὑπό Ὄρθοδόξου Συνόδου μέ τήν Ἀναλαμπή τῆς Ὄρθοδοξίας.»

Καλήν Σαρακοστήν,
Νικόλαος

Ἀγαπητέ μοι Νικόλαε,
χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε.

Αὐτές οἱ θέσεις τοῦ π. Τρικαμηνᾶ εἶναι καινοφανεῖς και αἰόλες.

Στό ἐπόμενο τεῦχος, (στό παρόν), τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων" ἀναιροῦνται.

Οἱ θέσεις του δέν στηρίζονται στους Θεοφόρους Πατέρες και στην διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐμεῖς δέν δημιουργήσαμε Νέα Ἐκκλησία.

Οἱ καινοτόμοι ἔφυγαν ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ τίς καινοτομίες τους, τόν Νεοημερολογισμὸ και τόν ὀλέθριο Οἰκουμενισμὸ.

Οἱ Πατερικές θέσεις συνοψίζονται στό Πατερικό:

"κᾶν πάνν ὀλίγοι μείνωσι ἐν τῇ ἀληθείᾳ και τῇ Ὄρθοδοξίᾳ, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία και Σῶμα Χριστοῦ"

και στό ὅτι

"ἡ Ἐκκλησία ἐστίν και ἐν δυσίν και τρισίν Ὄρθοδόξοις ὀριζομένη".

Ἐάν, λοιπόν, στην αἴρεση τοῦ Νεοημερολογισμοῦ και τοῦ φρικώδους Οἰκουμενισμοῦ δέν ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἀπέδειξα στό προηγούμενο τεῦχος τῶν "Κολλυβάδων", -πάντα κατά τήν διδασκαλία τῶν Θεοφόρων Πατέρων και τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων-, τεῦχος πού Σου ἔστειλα,

τότε ἡ Ἐκκλησία βρίσκεται σέ αὐτούς πού ἔμειναν στην Ὄρθοδοξία.

Σέ μᾶς δηλ. τούς Ὄρθοδόξους τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου. Σέ ὅσους συνεχίζουν τήν ζωή τῆς Ὄρθόδοξης Ἐκκλησίας μετά τήν Νεοημερολογιακή ἀλλαγῆ.

Ἡ Ἐκκλησία μας πού ἔχει τό Πλήρωμα τῆς Πεντηκοστῆς, ἔχει και τό δικαίωμα τῆς χειροτονίας ἐπισκόπων και τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρου και τῆς τελέσεως ὄλων τῶν μυστηρίων, γιατί εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ και μάλιστα κατ' ἐξοχήν μετά ἀπό ἐκείνους πού διαδέχθηκαν τούς πρώτους σχισματο-αἰρετικούς, "οἵτινες ἔσχον τήν χειροτονίαν ἐκ τῶν Πατέρων", κατά τόν Μέγαν Βασίλειον. Οἱ διάδοχοι τῶν πρώτων ἐκείνων αἰρετικῶν, ὅσοι και ἄν εἶναι στόν ἀριθμό, στεροῦνται ἀποστολικῆς διαδοχῆς και ἀποτελοῦν συναγωγή τοῦ Σατανᾶ και ἐκκλησία πονηρευομένων.

Τό τί ἐγινε ἐπί εἰκονομαχίας θά τό δείξω, ἐπίσης, στό ἐπόμενο τεῦχος. Τά πράγματα δέν εἶναι ἔτσι πού τά λέει ὁ π. Τρικαμηνᾶς.

Αὐτά πού γράφει εἶναι ἀπαράδεκτα και καινοφανῆ.

Τά περί ἀναλαμπῆς τῆς Ὄρθοδοξίας εἶναι μῦθος, ὅπως ἔχω γράψει παλαιότερα σέ ἕνα βιβλίο μου και καλό θά εἶναι νά τό ἐπαναλάβω σέ κάποιο τεῦχος τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων". Ἴσως στό ἐπόμενο.

Μέ εὐχές,
π. Νικόλαος

Πατέρα Νικόλαε,
τήν εὐχή Σας,

λαμβάνω κατά καιρούς τά μηνύματά Σας και τό περιοδικό Σας και τά μελετῶ, παρά τό γεγονός, ὅτι συνήθως δέν ἀπαντῶ και αὐτό διότι δέν ξεχνῶ τήν τάξι τοῦ μαθητοῦ πού ἔχω στην Ἐκκλησία.

Τό ἐρώτημα αὐτό τοῦ ἀδελφοῦ Νικολάου στάλθηκε και σέ μένα και τοῦ εἶπα τήν γνώμη μου, προφορικά, μέσῳ τηλεφώνου. Ἄλλωστε εἴμαστε παλαιοί γνωστοί, καθόσον ὁ Νικόλαος εἶναι Πατριός.

Μέ ἀφορμή τό μήνυμά Σας θά ἤθελα, μιᾶς και τό στείλατε και σέ μένα, νά διατυπώσω κάποιες μικρές σκέψεις.

Σίγουρα ὁ πατέρας Εὐθύμιος Τρικαμηνᾶς σφάλλει, ὑποστηρίζοντας, ὅτι οἱ Παλιοημερολογίτες δημιούργησαν κάποια νέα Ἐκκλησία, ἄλλωστε αὐτό τό ἐπιχείρημα χρησιμοποίησαν ἱστορικά οἱ καινοτόμοι και οἱ μνημονευτές πρώτοι.

“Όσον αφορά τό δικαίωμα ἢ ὄχι δημιουργίας Συνόδου θά εἶχε δίκαιο ὁ πατέρας Εὐθύμιος, ἐάν ὑπῆρχε ἔστω καί μία Ὁρθόδοξη Σύνοδος χωρίς κοινωνία μέ τούς Οἰκουμενιστές, ὥστε νά προσφύγουμε πνευματικά σ’ αὐτή γιά βοήθεια, ὅπως πράγματι συνέβαινε στό παρελθόν σέ ἀνάλογες περιπτώσεις, οἱ Ὁρθόδοξοι προσέφευγαν πνευματικά σέ ἐκείνους πού πολεμοῦσαν τήν Αἵρεση, ὅπου καί ἄν αὐτοί εὐρίσκονταν. Σήμερα ὁμως δέν συμβαίνει αὐτό σέ καμμία ἀπό τίς 14 Ἐπίσημες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ἐπίσης θά εἶχε δίκαιο, ἐάν ἡ Αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶχε παρελθόν κάποια λίγα χρόνια καί εὐρισκόμαστε στίς πρῶτες ἀντιδράσεις ἐναντίον της. Δέν εἶναι ὁμως ἔτσι τά πράγματα ἀπό τό 1920 μέχρι σήμερα, καί ἰδιαίτερα ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἀθηναγόρα μέχρι σήμερα ἔχουν περάσει πολλά χρόνια.

Ἐπίσης ὑπάρχει κληρός καί Λαός στό Ἀντιοικουμενιστικό στρατόπεδο, πού χρειάζεται διαποίμανση, δηλαδή ἡγεσία γιά τόν ἀγῶνα του. Εἴτε τήν ἡγεσία αὐτή τήν ὀνομάσουμε Ἐπισκοπική ἡγεσία τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἀκαινοτομήτου πληρώματος, ὅπως ἀκριβέστερα εἶπε ὁ Πατέρας Μάξιμος, εἴτε τήν ὀνομάσουμε Σύνοδο Ὁρθοδόξου ἀγῶνος δέν εἶναι πολύ μεγάλη ἡ διαφορά. Κανένας ἀγῶνας δέν γίνεται χωρίς ἡγεσία εἴτε στά πνευματικά εἴτε στά ἀνθρώπινα! Μόνο σέ μᾶς θά ἔπρεπε δήθεν νά γίνει αὐτό;

Ἀλλά καί ἡ ἄποψη πού Σεῖς ὑποστηρίζετε, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι πού ἔχουν ἀπομείνει μποροῦν νά ἀποφασίσουν γιά τά Ἐκκλησιαστικά μέ πλήρη ἐξουσία θά ἦταν ὀρθή, ἐάν οἱ Ἐπίσημες Ἐκκλησίες εἶχαν πλήρως ἀποδεχθεῖ τήν Αἵρεση στά λόγια, τό φρόνημα καί τήν πράξη, ὅποτε πράγματι θά μποροῦσαν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, ὅπου Γῆς, συνερχόμενοι ἐν Συνόδῳ νά ἀποφασίσουν γιά τό μέλλον τῶν Αἱρετικῶν, καθαίρεση, ἀφορισμό ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο ὑπό τοῦ Θεοῦ ἐφωτίζοντο.

Σήμερα σέ ἓνα βαθμό, ὄντως, ἔχει γίνει ἀποδοχή τῆς Αἵρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπό πολλούς καί μέ λόγια καί μέ διακηρύξεις καί μέ πράξεις, ἀλλά ἡ ἀποδοχή τῆς Αἵρεσης ἀκόμη δέν εἶναι πλήρης καί οἱ ἐνώσεις Ἐκκλησιῶν μέ Μονοφυσίτες καί Παπικούς, παρά τά κείμενα καί τίς σποραδικές διακοινωνίες δέν ἔχουν ἐνεργηθεῖ σέ τακτικά συλλειτουργία καί λειτουργικές διακοινωνίες, ἰδιαίτερα τῶν κληρικῶν. Ὡς ἐκ τούτου πιστεύω, ὅτι οἱ ἐπίσημες Ἐκκλησίες εὐρίσκονται σέ τροχιά τελικῆς πτώσης, ἀλλά ὄχι ἀκόμη πλήρους καί εἰσέτι μυστηριακά ζοῦν, ἔχουν δηλαδή τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔστω καί ἄν αὐτό τό γεγονός γιά κάποιους πού γνωρίζουν καλά τά πράγματα ἢ ἔχουν, λόγω θέσης, εὐθύνη, μπορεῖ νά σημαίνει ἐνοχή

καί καταδίκη, ἀλλά γι’ αὐτό μόνος Κριτής εἶναι ὁ Κύριός μας.

Σεβαστέ Πατέρα σέ προβλήματα σάν αὐτό πού συζητάμε ἐνθυμοῦμαι ἓναν Ἅγιο τῆς Πίστεώς μας πού ἔλεγε στόν Κύριό μας νά φωτίζει τό σκότος του. Ἔτσι καί ἐμεῖς σάν γνήσιοι δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ ἀναφωνοῦμε: "Κύριε φώτισε τό σκότος μου".
Εὐλογημένη Ἁγία Τεσσαρακοστή,
Διονύσιος

Ἀγαπητέ μοι Διονύσιε,
χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε.

Εὐχαριστῶ γιά τήν παρέμβασή Σου καί τήν συνεισφορά Σου στήν ἀπάντηση στόν π. Τρικαμηνά.

Ἦδη ἀπαντῶ ἐκτενῶς στό τρέχον τεῦχος τῶν Ἁγίων Κολλυβάδων καί στό ἐπόμενο.

Ὅστόσο τά πράγματα δέν εἶναι ἔτσι ὅπως τά γράφεις γιά τό θέμα τοῦ Νεοημερολογισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ, διότι ὅπως εἶναι πλέον γνωστό τοῖς πᾶσι, ἔχουμε:

1. Ἐπί μία ἑκατονταετία σχεδόν ἀλλοίωση στήν πίστη (Νεοημερολογισμός-Οἰκουμενισμός).

2. Καθημερινή συμπροσευχητική διακοινωνία σέ ὅλες τίς "ἐκκλησίες", κατ' ἐξοχήν τοῦ ἐξωτερικοῦ, τῶν Νεοημερολογιτῶν μέ ἄλλους καταδικασμένους αἰρετικούς. Καί στήν Ἑλλάδα μας στήν συνέχεια, κοινωνία μέ ὄλους αὐτούς, πού δέν ἀποτελοῦν Ἐκκλησία ἀλλά συναγωγή τοῦ Σατανᾶ καί ἐκκλησία πονηρευομένων, κατά τούς Πατέρες. Οὔτε πρός ὦραν, διδάσκει ὁ Μ. Βασίλειος, δέν μένουμε κοινωνικοί πρός τούς αἰρετικούς.

3. Προφανή, πασιδῆλη καί συνεχῆ, ἀναμφισβήτητη δηλ. κήρυξη αἵρέσεως, (βλ. ἐπίσημη ὑποδοχή τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα καί στήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα μας, συμπροσευχές ἀκόμη καί μέ παστορίνες καί κάθε εἶδους αἰρετικούς στή Μητρόπολη Δημητριάδος καί ἐπαναλαμβανόμενες συμπροσευχές μέ πλῆθος αἰρετικῶν διαφόρων ψευδεπισκόπων καί στήν Πατρίδα μας καί στό ἐξωτερικό, (μεταξύ τῶν πολλῶν ἄλλων βλ. Χρυσόστομο Σαββάτο στή Μεσσηνία καί Ἰγνάτιο Γεωργακόπουλο στό Βόλο).

4. Κοινωνία τῶν κατωτέρων κληρικῶν μέ τούς μνημονομένους πρωτάρχεις τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πατριάρχες, ἐπισκόπους καί πνευματικούς ἡγέτες, πού καί οἱ ἴδιοι κηρύσσουν τόν Οἰκουμενισμό ἢ ὑποτάσσονται στόν Οἰκουμενισμό, χωρίς καμμία διαμαρτυρία ἐπί πολλές δεκαετίες.

Καί γνωρίζουμε ὅτι: "Ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτω, ἀκοινωνήτος ἔστω" καί "ἐχθρός τοῦ Θεοῦ καθίσταται ὁ τοιοῦτος" κατά τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην καί τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, ὅπως ἐπίσης ὅτι καί οἱ κοινωνοῦντες μέ τούς ἀκοινωνήτους αἰρετικούς, "εἰ καί τοῖς λογιμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν ὁμως τῇ κοινωνία τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται".

5. Ἐπίσημες συμφωνίες καί ἐνώσεις πού ἔγιναν στό Σαμπεζῦ καί στό Μπάλαμαντ, καθώς καί τήν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων τό 1965, πράξεις δημόσιες καί ἀναμφισβήτητες, πού ἐπιβεβαιώνουν, θεμελιώνοντας πανηγυρικά τήν διακοινωνία!

Βρίσκεται δηλ. σε πλήρη συμφωνία, εξέλιξη, εφαρμογή και ανάπτυξη ή Οικουμενιστική Έγκυκλιος του 1920.

6. Πότε Οικουμενική Σύνοδος δικαίωσε τους κοινωνούντες με τους αίρετικούς;

Μόνον, αν μετανοούσαν και αναθεμάτιζαν την αίρεση και έφεραν έπαρκή άπολογία για την στάση τους τους δεχόταν, όπως αναπτύσσω έκτεταμένα στους "Άγιους Κολλυβάδες," (βλ. προηγούμενο τεύχος, και εν συνόψει στο παρόν).

7. Έκ των προτέρων να λέμε ότι οι αίρετικοί και οι κοινωνούντες με αυτούς έχουν μυστήρια, και άγιαστική χάρη, συνιστά βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος!

8. Πότε Οικουμενική Σύνοδος ή ποιός Πατέρας μακαρίζει και δικαιώνει αυτούς που μένουν σε κοινωνία με τους αίρετικούς και πολύ περισσότερο τους πρωτάρχεις της αίρέσεως;

9. Αντιθέτως, στο Συνοδικό της Όρθοδοξίας συνεχώς τους αναθεματίζουμε έκφώνως με πολλαπλά ανάθεματα.

Και "ό μη λέγων τοίς αίρετικοίς ανάθεμα, ανάθεμα έστω," κατά τό Συνοδικό της.

10. Πότε και πού είπαν, τέλος, οι Πατέρες ότι πρέπει να γενικευθεί ή αίρεση, πράγμα που αναμφισβήτητα έχει γίνει κατά τά άνωτέρω, και ότι τάχα έχουν άγιαστική χάρη οι μένοντες κοινωνικοί με τους αίρετικούς.

**Καλή και Εύλογημένη Σαρακοστή,
Έν αγάπη Χριστού, π. Νικόλαος**

Σεβαστέ Πατέρα Νικόλαε,

άπό τίς μέχρι σήμερα ανταλλαγές άπόψεων στα μεταξύ μας μηνύματα είναι φανερό, ότι αντιμετωπίζουμε τά γεγονότα με διαφορετικό τρόπο. Καί Σεις και εγώ έχουμε αποτειχισθεί άπό την επίσημη Έκκλησία, ή μάλλον εγώ θεωρώ ότι έχω αποτειχισθεί άπό την επίσημη Έκκλησιαστική Διοίκηση, αλλά έχουμε άκολουθήσει πρώτα Έσείς και κατόπιν εγώ διαφορετικούς δρόμους και διαφορετικούς τρόπους σκέψης. Καί οι δύο είχαμε στο παρελθόν έμπειρία πνευματική στο χώρο της καινοτομίας. Δέν γνωρίζω την προσωπική Σας έμπειρία, την δική μου όμως την γνωρίζω. Καί τότε καλοπροαίρετα ένεργούσα, και τότε είχα αγάπη στον Χριστόν μας, και τότε αισθανόμουν την Χάρι του Χριστού μας εν τοίς Μυστηρίοις, αλλά άπό τότε που άκολούθησα τό Πάτριο Ημερολόγιο, την αισθάνομαι ισχυρότερα και ίσως για πρώτη φορά στη ζωή μου αισθάνθηκα, ειδικά τόν πρώτο καιρό, ή ειρήνη του Χριστού μας να φθάνει έως τόν μυελό των οστέων μου. Σās τά γράφω όλα αυτά, προς Δόξαν Θεού, όχι για να είπω ότι κάποιος είμαι, γιατί εγώ καλύτερα άπό όλους ξέρω ποιός είμαι και πόσο με έλέησε και με έλεει ό Θεός, αλλά για να γίνει κατανοητό άπό μέρους Σας, ότι δέν μου επιτρέπεται να άρνηθώ χάριν όποιασδήποτε

θεωρητικής εξήγησης όλα όσα ό Κύριός μου έχει διδάξει, οικονομώντας την άθλιότητά μου και στην άδυναμία μου. Έγώ αγάπησα, έστω και λίγο, τόν Χριστόν μας, όταν έμπρακτα στην περίπτωσή μου κατάλαβα, έμπειρικά κατάλαβα, πόσο Έκείνος με αγαπά, παραβλέποντας τίς τόσες έλλείψεις μου. Ό Θεός που αγαπώ είναι Θεός Έλεήμων, Μακρόθυμος, Θεός Αγάπης, Θεός Οικονομίας. Καί 'μεις, που τόν ύπηρετούμε, όμοιοι πρέπει να είμεθα και πρό πάντων έτοιμοι να ακούσουμε και να πράξουμε, τί Έκείνος θέλει σε κάθε περίπτωση, άλλως κινδυνεύουμε να χάσουμε τό στόχο μας, ίσως χωρίς να τό καταλάβουμε.

Και έρχομαι στην καρδιά της διαφωνίας μας, στην έννοια του Έκκλησιαστικού Αναθέματος και ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Τό Έκκλησιαστικό Άνάθεμα είναι, κατά την γνώμη μου, μία πράξη Μυστηριακού χαρακτήρα, εξαγγέλεται άπό την Σύνοδο των Επισκόπων ως ένα τελευταίο μέτρο πόνου και αγάπης συγχρόνως. Είναι ένα μέτρο που εξαγγέλουν οι Επίσκοποι με την συμφωνία του Ούρανου, και για να ύπάρχει αυτή ή συμφωνία πρέπει να είναι προϊόν Θείας έμπνευσης στις καρδιές των Επισκόπων. Ό Θεός μας πριν φθάσει ή στιγμή, μία Έκκλησιαστική Κοινότητα να νεκρωθεί πνευματικά, να άπλωέσει δηλαδή τή Χάρι του Αγίου Πνεύματος, οίκονομεί - οίκονομεί - οίκονομεί, για την σωτηρία έστω και κάποιων όλίγων καλοπροαίρετων ψυχών. Τό ίδιο και έμεις, οι δούλοι του Κυρίου μας, τό ίδιο θέλημα έχουμε. Είναι μεγάλη κουβέντα, Πάτερ μου, να είπει κανείς ότι ό Α ή ό Β είναι εκτός Έκκλησίας, αυτό μόνον ό Θεός μπορεί να τό είπει και μέσα άπό τίς καρδιές των Όρθοδόξων Επισκόπων, εν Συνόδω, ή Έκκλησία.

Όσο για τόν άγώνα των Άποτειχισμένων φρονώ, ότι πράττουμε τό καθήκον μας ύπακούοντας την συνείδησή μας και τους Τερούς Κανόνες, αλλά δέν είμαστε Κριτές της σωτηρίας των άλλων, καθώς δέν γνωρίζουμε, τί γίνεται μέσα στην ψυχή τους, αλλά και να γνωρίζαμε δέν είμαστε άρμόδιοι για κάτι τέτοιο.

Όταν ώριμάσουν τά πράγματα, ή σύγχυση θα παρέλθει και τό κάθε τί θα γίνει φανερό. Δέν είμαστε μόνιμοι μας σε αυτό τόν άγώνα, μās άρκεί τό γεγονός, ότι άποτελούμε εκ των πραγμάτων τό ζέον πνευματικά μέρος της Έκκλησίας και ή ζέση αυτή δέν είναι δική μας, αλλά της Χάριτος.

Πάτερ μου μακρηγόρησα, αλλά άξίζει ό μικρός κόπος, εάν άποφέρει έστω και ελάχιστο αγαθό καρπό. Έλπίζω σε καλύτερες μέρες, έλπίζω οι Έκκλησιαστικοί χώροι, που άνήκουμε να συναντηθούν μία ήμερα, όχι έξωτερικά, με συμβιβασμούς στα πιστεύω εκάστου, αλλά με χρυσή

πνευματική τομή. Εάν γίνει κάτι τέτοιο και είναι Θεάρεστο, τότε θά ἀρχίσει ὁ πραγματικός θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας πού ὄλοι μας ποθοῦμε.
Μετά σεβασμοῦ, εὐχόμενος
καλήν Σταυροῦ Προσκύνηση,
Διονύσιος

**Πορεία μέ τούς Πατέρες μας
πρός τό Πάσχα τῶν ψυχῶν ἡμῶν!**

Ἀγαπητέ μοι Διονύσιε,
χαίρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε.
Παρόμοιες ἐμπειρίες μέ Σένα εἶχαμε καί μεῖς.
"Καλόν ἐστίν χάριτι βεβαιοῦσθαι τήν καρδίαν".
Καί ὡς ἱερεῦς, μάλιστα, ζούσα, ἴσως, ἐντονότερα τό μυστήριο τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μας καί στό χῶρο τῆς καινοτομίας καί τοῦ σχίσματος, ἐκεῖ ὅπου βρεθήκαμε, γιατί ἐκεῖ γεννηθήκαμε, πού ὁμως δέν κοινωνοῦσαμε ἐν γνώσει καί ἐν συνειδήσει μέ τήν αἵρεση.

Εἶχαμε, ὡστόσο, καθῆκον καί ὑποχρέωση, μόλις συνειδητοποιήσαμε τό τί γινόταν, νά ἐρευνήσουμε, νά πληροφορηθοῦμε τά τῶν Πατέρων καί νά συμπαραταχθοῦμε στήν θεία παρεμβολή τῆς παρατάξεως Κυρίου.

Ταυτόχρονα εἶχε ἀρχίσει καί τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως, καί ὅσο περισσότερο διαπιστώναμε τήν προδοσία καί τήν σιωπή τῶν ἡγουμένων καί τῶν ἐπισκόπων γιά τά θέματα τῆς Πίστεως, τόσο μεγαλύτερος ἦταν ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως καί τόσο περισσότερο ἐντεινότερα ἡ ἔλλειψη ἀνάπαυσης καί ἡ αἰσθησις τῆς ἀπουσίας τῆς Χάριτος, πού ὁ Κύριος πλέον ἀπέσυρε ἀπό μᾶς, πού γνωρίζαμε τήν συντελούμενη προδοσία!...

Καί ὅταν γυρίσαμε στήν Ἐκκλησία τῶν Θεοφόρων Πατέρων μας, ἦταν, ὄντως, πολύ μεγαλύτερη καί ἐντονότερη ἡ Χάρις. Ζήσαμε, ιδιαίτερα τίς πρώτες μέρες, τό Πλήρωμα τῆς Πεντηκοστῆς.

Χαίρομαι πού εἶχαμε κοινές ἐμπειρίες...

Ὡστόσο δέν πρόκειται γιάυτό.

Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ πορεία τῆς διαχρονικά, τί δίδαξαν οἱ Ἅγιοι τῆς καί τί μᾶς ἄφησαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες καί οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, τό "ὅ, τι δηλ. πάντοτε, παντοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεῦθη", εἶναι τό ἰδίωμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, πού προσφέρει τήν δυνατότητα τῆς πραγματικῆς κάθαρσης, τοῦ φωτισμοῦ καί τελικά τῆς σωτηρίας, τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς θέωσης, καί ὄχι ἡ ὑποκειμενική ἐμπειρία μας πού, κατά τόν δάσκαλό μου πάπα-Γιώργη Μεταλληνό, πολλές φορές μᾶς ἀπατᾷ.

Δέν μποροῦμε νά λέμε ὅτι αὐτά πού Σοῦ ἔγραψα εἶναι θεωρητικές ἐξηγήσεις ...

Εἶναι ἀναμφισβήτητα πραγματικά γεγονότα!

Ἀφ' ἐνός μεσουρανεῖ ὁ Οἰκουμενισμός σέ ὅλη του τήν ἀνάπτυξη καί τήν καταστροφική ἐξέλιξή του, πού ὀδηγεῖ μέ μαθηματική ἀκρίβεια στήν ἀπώλεια, ὅσους ἔχουν πέσει στά δίχτυα του,

καί ἀφετέρου μᾶς καθοδηγοῦν τά ἀθάνατα δόγματα καί ἡ στάση τῶν Ἁγίων Πατέρων μας καί

τῶν Ὁμολογητῶν σέ καιρό αἵρέσεως. Ὁ ἀγώνας τους δηλ. μέχρι θανάτου, γιατί νοθεύτηκε τό φάρμακο τῆς σωτηρίας καί ἔγινε δηλητήριο γιά τίς ψυχές, πού μέναν σέ κοινωνία μέ τούς κομπογιαννίτες ψευδογιατρούς-αἰρετικούς.

Γιάυτό καί δέν ὑπάρχει Ἅγιος στό χῶρο τῆς καινοτομίας καί τῆς αἵρεσης.

Ἐκεῖ ἀποκλείεται ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμός, καί κατ' ἐξοχήν ἡ θέωση.

Σοῦ ἐπισυνάπτω τά περί τῶν ψευδοαγίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, (μάγων-ἀπατεῶνων), Πορφυρίου καί Παΐσιου.

Σοῦ εὐχομαι ἐκ μέσης καρδίας,

Καλή συνέχεια στήν πορεία πρὸς τό Πάσχα τῶν ψυχῶν ἡμῶν!

Ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ νά Σέ ἐνισχύει, γιατί οἱ μέρες πού θά ἀκολουθήσουν θά εἶναι τραγικές γιά τήν Πατρίδα μας καί γιά τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς.

Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,

π. Νικόλαος

**Συνοπτική διασάφηση καί ἐντοπισμός στό
κείμενο τοῦ προηγουμένου τεύχους τῶν
"Ἁγίων Κολλυβάδων"
τῶν Πατερικῶν θέσεων γιά τήν στάση τῶν
Ὁρθόδοξων, τήν ἀποτείχιση καί τήν
ἱστορική πορεία τῆς Γνήσιας Ὁρθόδοξης
Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας**

1. Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ γιά τήν διακοπή τῆς κοινωνίας τῶν αἰρετικῶν καί ἡ ἔκπτωση ἀπό τήν ἱερωσύνη τῶν ὑπό τῆς (τοπικῆς) Συνόδου τῆς Ρώμης ἀναθεματισθέντων καί κατά τόν Μεγάλο Πατέρα καί Ὁμολογητή τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀντίστοιχη καί ἀνάλογη σπουδαιότητας ὡς πρὸς τά ἀποτελέσματα ἀπόφαση καί ἀναθεματισμός τῆς αἵρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔγινε ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, ὑπό τόν Ἅγιο Φιλᾶρετο, τόν Αὐγουστο τοῦ 1983, στό Μόντρεαλ τοῦ Καναδά.

2. Ἡ Θεία Χάρις διασώζεται μέσα στήν Ἐκκλησία, κατά τήν διδασκαλία τῶν Θεοφόρων Πατέρων μας, καί ιδιαίτερα, κατά τήν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, καί δέν χάνεται αὐτόματα.

3. Ἡ συνέχεια τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στήν Ελλάδα, μετά τόν θάνατο τοῦ Ἁγίου πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου, βρίσκεται στήν Ἐκκλησία καί τήν Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων μας ὑπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κύριο-κύριο Καλλί-νικο.

4. Ἡ σποραδική καί πρὸς καιρὸν κήρυξη τῆς αἰρέσεως ἀπὸ μεμονωμένους ἱεράρχες ἢ πνευματικούς ἡγέτες καί ἡ κανονικὴ ὑποχρέωση γιὰ ἀποτείχιση καί καθαίρεση τῶν αἰρετικῶν.

Ἡ ἀνάγκη καταδίκης καί καθαιρέσεως τῶν σποραδικῶν καί μεμονωμένα κηρυσσόντων αἰρετικῶν, κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην καί τὸν Νεόφυτο τὸν Καυσοκαλυβίτη.

5. Ἡ ἁγιαστικὴ Χάρις τῶν Θεῶν Μυστηρίων παρέχεται ἀπὸ τὸν ἱερέα ἢ τὸν ἀρχιερέα ἐν ὀνόματι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς στρατευόμενης καί τῆς θριαμβεύουσας καί ὄχι ἐν ὀνόματί του, ὅταν τὰ τελεῖ.

6. Οἱ ἐνούμενοι μὲ κεκομμένους ὑπὸ συνόδου αἰρετικούς ἐκπίπτουν τῆς κοινωνίας καί τῆς ἱερωσύνης, κατὰ τοὺς α' καί β' Ἱερῶν Κανόνες τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

7. Ἡ διαφοροποίηση τῆς ἀντιμετώπισης τῆς αἰρέσεως καί τῶν αἰρετικῶν, ὅταν ἀλλοιωθεῖ διαχρονικὰ ἡ ὀρθόδοξη πίστις, τὸ δόγμα καί ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἀντιμετώπιση μεμονωμένων ἐπισκόπων πού σποραδικὰ καί πρὸς καιρὸν κηρύσσουν αἰρετικά, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, τὸν Ἅγιον Νικόδημον καί τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως ἐκφράζεται ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῆς Κερθραγένης, ἀπὸ τοπικὴ Σύνοδο τῆς Ἰταλίας καί ἀπὸ τὴν Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

8. Οἱ Εἰκονομάχοι, κρινόμενοι ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας, ὁμολογοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Ταρασίου ὅτι βρισκόνταν ἐκτὸς Ἐκκλησίας καί πρὶν συγκληθεῖ ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καί καταδικασθεῖ ἡ Εἰκονομαχία.

9. Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν αἰρετικῶν πού ἀλλοίωσαν τὸ φρόνημα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί τὴν παράδοσή της, κατὰ τὴν διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως αὐτὴ παρουσιάζεται ἀπὸ τὸν Μεγάλον Θεολόγον καί Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτη.

10. Ἡ περαιτέρω διασάφηση τῶν πραγμάτων, ἀναφορικὰ μὲ τὸν ὀλέθριον Νεοημερολογισμὸν καί τὸν φρικτὸν Οἰκουμενισμὸν.

Ἡ προφανής, πασιδὴλη, πανηγυρικὴ καί δημόσια κήρυξη αἰρέσεως,

πού ἀλλοιώνει θεσμικὰ καί θανάσιμα ἐπὶ ἓνα αἰῶνα τὰ δόγματα, τὴν Πίστιν καί τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα μὲ ἀλλεπάλληλες ἐκκλησιαστικὲς συνοδικὲς ἀποφάσεις, πού ὑλοποιοῦνται στὴν πράξιν μὲ τὴν διακοινωνία, τίς συμπροσευχές, τίς κοινές συμφωνίες καί δηλώσεις μὲ τοὺς ἀπ' αἰῶνος αἰρετικούς, νεκρῶνει τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα.

Ἡ ἀλλοίωση αὐτὴ τῆς Πίστεως συνιστᾷ διαρκὴ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνεχιζόμενη ἀμετανοήτως ἐπὶ πολλὰς δεκαετίες.

Ἡ ἔνωση ὀλόκληρων τοπικῶν ἐκκλησιῶν μὲ καταδικασμένους αἰρετικούς καί μάλιστα μὲ συνοδικὲς ἀποφάσεις, δὲν προϋποθέτει νέα συνοδικὴ καταδίκη κατὰ τὸν 47ον Ἱερὸν Κανὸνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τους ὡς αἰρετικῶν καί κατὰ τὸν Ἅγιο Νικόδημον καί σύμπασα τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία. Τὰ ἀποβλαστήματα τῶν αἰρετικῶν, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὑπόκεινται στὸ αὐτὸ κρίμα μὲ τοὺς καταδικασθέντες αἰρετικούς καί δὲν ἔχουν ἁγιαστικὴ Χάρη καί Ὁρθόδοξο Βάπτισμα (47ος Κανὸνας).

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνεχίζεται ἀπὸ τοὺς ἀπομείναντες στὴν Ὁρθοδοξία Γνήσιους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς τὸν κληρὸν καί τὸν λαόν, πού τηροῦν τὴν παράδοση καί τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ἀπαρασάλευτα.

1. "Οἱ τοίνυν ὑφ' ἐαυτῶν κατακριθέντες καί ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ ὀγδόῃς Ἰνδικτιῶνος γενομένης συνόδου καθαιρεθέντες, ποῖαν ἐπιτελέσουσιν μυσταγωγίαν· ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς παρὰ τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;"
Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς
(PG 90, 120)

"Εἰ καί ὁ βασιλεὺς καί ὁ Πατριάρχης καί ἡ Σύνοδος γράψωσι πρὸς τὸν Ρώμης ἔγγραφον συγκατάθεσιν τῆς πίστεως κατὰ τὸ εἶκος, ἐγὼ πάλιν οὐ κοινωνῶ ὑμῖν, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Διπτύχοις μνημονεῦετε Σεργίου, Πύρρου, Παύλου καί Κύρου, οἵτινες ἔξαρχοι κεχηματίκασι τῆς αἰρέσεως, καί οὐ μόνον ὑπὸ τοσοῦτων Συνόδων ἀνεθεματίσθησαν ἐν

Ἱεροσολύμοις, ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Ἀφρικῇ, ἀλλὰ καὶ ἀπέθανον ἐν τῇ αἵρέσει καὶ τῷ χωρισμῷ τῷ ἀπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, καὶ ἐπειδὴ ὑμεῖς ἐκεῖνοις κοινωνεῖτε, εἰ καὶ Ὁρθόδοξοι γένησθε, οὐ κοινωνῶ ὑμῖν, ἐπειδὴ κοινωνεῖτε τοῖς ἀκοινωνήτοις".¹

**"Οὐ κοινωνεῖς τῷ θρόνῳ
Κωνσταντινουπόλεως;
Καὶ εἶπεν· οὐ κοινωνῶ. Διὰ ποῖαν οὐ
κοινωνεῖς αἰτίαν, εἶπον;**

Ἀπεκρίθη ὅτι τὰς ἀγίας τέσσαρας συνόδους ἐξέβαλον διὰ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενομένων ἐννέα κεφαλαίων καὶ διὰ τῆς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γενομένης παρὰ Σεργίου Ἐκθέσεως, καὶ διὰ τοῦτο προσεχῶς ἐπὶ τῆς ἑκτης Ἰνδικτιῶνος ἐκτεθέντος Τύπου καὶ ὅτι ὅπερ ἐδογματίσαν διὰ τῶν Κεφαλαίων, διὰ τῆς Ἐκθέσεως κατέκριναν καὶ ὅπερ ἐδογματίσαν διὰ τῶν Κεφαλαίων, διὰ τοῦ Τύπου ἠκύρωσαν καὶ καθεῖλον ἐαυτοὺς τοσαυτάκις.

"Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας Ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἰδοὺ πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἑκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάθης ὅπερ οὐ προσδοκᾶς."

Πρὸς οὓς εἶπον: **"Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὃ τὸν ὅλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφήνατο."**
P.G. 90, 132.

Οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον στὸν Ἅγιο **Μάξιμο** καὶ στοὺς μαθητὲς του:

"Εἴσαστε τρελλοί. Πραγματικὰ θέλετε νὰ μᾶς πῆτε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ, οἱ Πατριάρχαι, ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ ὅλος ὁ λαὸς εἶναι στὴν

αἵρεσιν καὶ μόνον ἐσεῖς εἴσατε Ὁρθόδοξοι, ἐσεῖς ποὺ οὔτε κἂν ἱερεῖς δὲν εἴσατε ἀλλὰ ἀπλοῖ μοναχοί;"

Καὶ ὁ Ἅγιος **Μάξιμος** τοὺς ἀπαντοῦσε πολὺ σωστά:

"Πραγματικὰ ἔτσι εἶναι."

Καὶ ἔτσι ἦταν... Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ καταδικάστηκαν ἀργότερα ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ὡς αἰρετικοὶ ἦσαν: Τέσσαρες Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως, ἓνας Πάπας Ρώμης, ἓνας Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, δυὸ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας καὶ πλῆθος ἄλλοι. Γιὰ πολλὰ χρόνια, αὐτὸς ὁ ἀπλὸς μοναχὸς καὶ οἱ δυὸ του μαθητὲς εἶχαν δίκαιο καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ φημισμένοι, δυνατοὶ καὶ σεβαστοὶ Πατριάρχες καὶ Πάπες ἦσαν σὲ θανάσιμο σφάλμα καὶ στὴν αἵρεση.²

2. Ὁ ἀγώνας ἀρχίζει στὴν ἀρχὴ μὲ ἔλεγχο καὶ μὲ διαμαρτυρίες, καὶ στὴν συνέχεια, ἐκτεινομένης τῆς αἵρέσεως, καὶ ἐμμενόντων τῶν ἐπισκόπων στίς κηρυσόμενες αἵρέσεις, ἢ στὴν κοινωνία μὲ καταδικασμένους αἰρετικούς, μὲ τὸν μοναδικό προτεινόμενο ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ τὴν Ἱερά μας Παράδοση δρόμο, **τὴν ἀποτειχίση** ἀπὸ τοὺς κακοδόξους καὶ ἀπὸ ὅλους ποὺ εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς αὐτούς.

Εἶναι παράλογα καὶ ἐκτὸς πάσης πραγματικότητος, ὅσα ἰσχυρίζονται πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου, ὅτι δηλ. ἂν οἱ Οἰκουεμιστὲς καὶ Νεοημερολογίτες, πατριάρχες, ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς εἶναι αἰρετικοὶ ὄντως, ὅπως τοὺς ἀποκαλύπτουμε ἐμεῖς ὅτι εἶναι, τότε θά χανόταν, (αὐτόματα καὶ

¹ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Δωδεκάβιβλος, βιβλ. ζ', σελ. 116.

² Ἀ. Καλόμοιτρον, "Τὸ Σύγκριμα", 1976, κείμενον π. Ἐφραίμ, (νῦν ἐπισκόπου), τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Βοστώνης, σελ. 86.

ἀμέσως!), ἡ ἱερωσύνη ἀπό ὅλη τήν Ἐκκλησία καί δέν θά ὑπῆρχαν μυστήρια!³

Πάντοτε οἱ Ὀρθόδοξοι στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναζητοῦσαν ἄλλους Ὀρθόδοξους, πού διακρατοῦσαν τήν ἀπαξ τοῖς Ἁγίοις παραδοθεῖσαν Πίστιν στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης, μέ τούς ὁποίους κοινοῦσαν καί ἀπό τούς ὁποίους ἐπαιρναν τήν Ἀποστολική Διαδοχή.

Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή σώζεται μέσα στήν Ἐκκλησία.

Μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀπό ἐκείνους πού διακράτησαν τό Ἐορτολόγιο τῶν Πατέρων μας, πού κράτησαν αὐστηρή γραμμή καί ἔλεγξαν τήν αἵρεση, καί στήν συνέχεια διέκοψαν τήν κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς, (ὅπως συνέβη μέ τήν Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, τά χρόνια τῶν μεγάλων ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, τῶν Μητροπολιτῶν Ἀντωνίου, Ἀναστασίου καί τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου), προέρχονται οἱ Ὁμολογητές καί συνεχίζεται ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἀγῶνες, μέ διωγμούς τῶν Ὀρθόδοξων, μέ ἐξορίες, μέ βασανιστήρια καί μέ θανάτους ἀκόμη τῶν Ὀρθόδοξων Ὁμολογητῶν, ὅπως ἔγινε καί στήν μαρτυρική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας στήν Ἑλλάδα, τόσο στό παρελθόν, ὅσο καί στούς Ζηλωτές Πατέρες μας, πού διώκονται καί σήμερα καί τούς ἡρωικούς προγόνους μας, κληρικούς καί λαϊκούς, πού ἔμειναν πιστοί στά Πάτρια τόν εἰκοστό αἰῶνα, μετά τήν ἐπάρατη Νεοημερολογιακή ἀλλαγῆ.

Ὅτι οὕτως ἔχουν τά πράγματα, τό ἐπεξηγεῖ θαυμάσια ὁ **Μέγας Ὁμολογητής Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης** στήν θαυμάσια ἐπιστολή του:

»...Ἐπεὶ εἰ περισσότερο διερεῦνται, ἀποκρούεται μὲν, ὡς δέδεικται, τά τῶν Πατέρων παραγγέλματα, ἐκλιμπάνει δέ τοσοῦτον τό τῆς ἱερωσύνης δῶρον, ἐφ' ὃ τό Χριστιανοί καλεῖσθαι ἔχομεν, ὡς εἰς ἐθνικήν ἡμᾶς μεταπεσεῖν λατρείαν, ὄπερ ἀτοπον. Πρὸς γε καί ἀκριβομένους, οὕτω μηδέ ἐν Δύσει καί Ἀνατολῇ ἀφικομένους εὐρίσκειν τό ζητούμενον, ἀναδρομάδην καθαι-

³ Δηλ. θέλουν νά μᾶς ποῦν ὅτι δέν εἶναι αἰρετικοί! Ὅπως ἔχουμε ἀποδείξει καί στό παρελθόν καί μέ τό παρόν ἄρθρο ἀνασκευάζουμε τίς πλανημένες ἀπόψεις τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὁ Νεοημερολογισμός - Οἰκουμενισμός εἶναι αἵρεση, καί ὅσοι ἐν γνώσει ἀκολουθοῦν Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές ποιμένες ὑπόκεινται στό ἴδιο κρῖμα μέ αὐτούς καί ἀναθεματίζονται ἀπό τήν Ἐκκλησία.

ρουμένων πάντων διά τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, ἐπειδή προφανῶς τῷ **Ρωμαίων προέδρῳ ἐπὶ Ταρασίου τῷ προειρημένῳ συνιεράτευσαν οἱ ἐκ τῶνδε ἀποκρισάριοι ἀποσταλέντες, κᾶκείνου τάχα τοῖς τῆς Ἐώας καί φροῦδα ἐντεῦθεν τά τῆς ἱερωσύνης**, ὃ ἀπαγο-ρεύσαντες πάντως, καταδεξόμεθα κατά τούς ἁγίους μέτρῳ στήναι. Διότι πολλά συνέβη καί συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἃ οὐδεὶς τῶν ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας, ὅτι μηδέ οἶόν τε, οὔτε μὴν ἐπέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς. Ἔχει μὲν ταῦθ' οὕτως.»⁴

Βαθμιαία καί σταθερά, λοιπόν, ἀπομακρύνθηκε κατ' ἀρχάς ἡ Ἐκκλησία μας:

α. ἀπό τό σχίσμα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καί τούς Νεοημερολογίτες, καί στή συνέχεια ἀπό τήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως αὐτό γινόταν πάντοτε μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅταν κηρυσσόταν αἵρεση.

β. μέσα σέ διωγμό καί ὄντας ἐμπερίστατη ἡ Ἐκκλησία μας, μετά τόν θάνατο τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Προέδρου μας, πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, ἀνεξήτησε καί πῆρε τήν διαδοχή καί τήν ἱερωσύνη ἀπό τούς ἀγωνιστές καί Ὁμολογητές Ἱεράρχες τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, πού διακρατοῦσαν τό Ὀρθόδοξο Ἐορτολόγιο καί ἀντιμάχονταν τόν Οἰκουμενισμό, μέ τούς ὁποίους κοινώησε πλήρως.

Μεγάλες μορφές τῆς Ρωσικῆς αὐτῆς Συνόδου, ὑπῆρξαν: ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος, Καθηγητής τῆς Δογματικῆς στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Κιέβου, ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος, ὁ διορατικός

⁴ PG 99, 1106. Σέ συμφωνία ἐπικαλεῖται ὁ Ἅγιος Θεόδωρος καί τούς Ἁγίους Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο καί Ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο! Βλ. ἰδιαίτερη ἐρμηνεῖα καί ὅλο τό σχετικό κείμενο στό τεῦχος τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων" Φθινόπωρο 2010.

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας, καί οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης Μαξίμοβιτς καί Μητροπολίτης Φιλάρετος⁵.

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ἀνεγνώρισε συνοδικά τήν χειροτονία τοῦ πρώτου Ἀρχιεπισκόπου μας, στήν β' φάση τοῦ Ἱεροῦ μας ἀγῶνα στήν Ἑλλάδα, κυροῦ Ἀκακίου. Τίς χειροτονίες δηλ. πού ἔκαναν **ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ τοῦ Σικάγο καί ὁ Θεόφιλος Ἰονέσκο** καί στή συνέχεια τίς χειροτονίες τῶν Ἀρχιερέων μας, πού ἔγιναν ἀπό τόν πρῶτο χειροτονηθέντα ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασποράς Ἀρχιεπίσκοπό μας **Ἀκάκιο Παπᾶ** μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο τῶν Ρώσων **Λεόντιο Χιλῆς**.

4. Ὄταν ἕνας ἐπίσκοπος κηρύξει αἵρεση, ἔστω καί προκαταδικασμένη, δέν εἶναι δυνατόν νά χάνεται ἀμέσως ἡ χάρις γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία.

Γιατί, ἀκριβῶς, ὁ ἐπίσκοπος δέν ἐνεργεῖ ἀνεξάρτητα ἀπό τό Ἐκκλησιαστικό Σῶμα.

Εἶναι προεστώς τῆς τοπικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι κεφαλή.

Ἐνεργεῖ, λοιπόν, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί βρίσκεται σέ κοινωνία μέ ὅλες τίς κατά τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, πού τό πιθανότερο εἶναι νά μήν ἔχουν πέσει καί αὐτές σέ αἵρεση καί νά ἐξακολουθοῦν νά τόν ἀναγνωρίζουν, ὅπως καί ὅλη τήν τοπική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, στήν ὁποία ἀνήκει.

Τήν ἀγιαστική Χάρη καί τό κῦρος τῶν θείων Μυστηρίων δέν τά παρέχει ὁ τελῶν αὐτά ἐπίσκοπος ἢ ὁ ἱερεὺς, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν καθολική Ἐκκλησία, καί δέν εἶναι ἀπλοῦν μέσον καί ὄργανον μεταδοτικόν τῆς Χάριτος, ἀλλ' ἡ Ὀρθόδοξος ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, τῆς θριαμβεύουσας καί τῆς στρατευόμενης, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας τελοῦνται αὐτά.

Καί γιά τόν λόγο αὐτό, βέβαια, εἶναι δυνατή καί ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ μή ὀρθοδοξοῦντος ἐπισκόπου, κατά τούς Ἱεροῦς Κανόνες.

⁵ Τό λείψανό του βγῆκε ἀδιάφθορο κατά τήν ἐκταφή του. Καί ἤδη ὁ Ἅγιος ἄρχισε νά θαυματουργεῖ παγκοσμίως.

Ἡ καθολική ἐκκλησία ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται ἀσάλευτη ὑπό τόν ἱερέα μέ τό ποίμνιό του, πού ἀποστασιοποιήθηκε ἀπό τόν ψευδεπίσκοπο.⁶

β. Ἐπιβάλλεται ὁμως ἄμεσα, ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐάν εἶναι ὄντως Ὀρθόδοξο, νά ἐλέγξει τόν ἐπίσκοπο, νά τόν συνετίσει, καί τελικά, ἂν δέν ὀρθοδοξήσει, νά τόν ἐκβάλει.

Ἐάν τό ἐκκλησιαστικό ὀρθόδοξο σῶμα δέν ἀντιδράσει καί ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται σέ κοινωνία μαζί του, καί οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας σιωποῦν ἢ ἀνέχονται, ἢ, πολύ περισσότερο, συμφωνοῦν μέ τήν κακοδοξία του, **ἐπέρχεται βαθμηδόν ἡ σήψη τοῦ ὅλου ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.**

γ. Ἐάν, λοιπόν, συνεχίζεται ἡ αἰρετική βλασφημία, **σιγά-σιγά σήπεται καί τό σῶμα καί βαθμηδόν ἐπέρχεται ἡ νέκρωση.** Ἐπέρχεται ὁ πνευματικός θάνατος ὅλου τοῦ σώματος. Γιατί, βέβαια, γιά νά μήν ἀντιδράσουν, κληρος καί λαός, σημαίνει ὅτι βρίσκονται σέ πνευματική νεκρική νάρκωση. Εἶναι αὐτοί γιά τούς ὁποίους ὁ Κύριος εἶπε *"ἄφες τούς νεκρούς θᾶψαι τούς ἑαυτῶν νεκρούς"*.

Μόνον ὅσοι χωρισθοῦν τῶν τοιούτων ψευδεπισκόπων καί τοῦ νεκροποιουμένου σώματος σώζονται. Μένοντας δέ ὑγιεῖς οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι ὀδηγοῦν καί ἐκείνους πού τούς ἀκολουθοῦν, κληρο καί λαό, στήν σωτηρία.

Ὁ ἐπίσκοπος δηλ. εἶναι μία ρίζα, πού δηλητηριάζει ὅλο τό δένδρο (τῆς ἐκκλησίας) μέ τήν κηρυσσόμενη κακοδοξία, ἐάν δέν ληφθεῖ πρόνοια νά ἀποκοπεί καί νά μείνουν ὑγιεῖς οἱ ἄλλες ρίζες γιά νά μήν μολυνθοῦν καί αὐτές καί ὅλον τό δένδρο ξηρανθεῖ καί νεκρωθεῖ.

δ. Τά γεγονότα αὐτά, **τῆς βαθμιαίας δηλ. ἀπονεκρώσεως,** λαμβάνουν χώραν, ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἂν ἔχει συγκληθεῖ σύνοδος ἢ ὄχι.

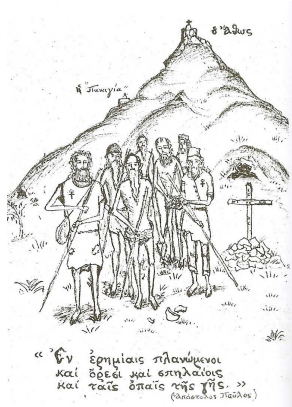
⁶ Σύγκρινε "Διασάφησις ποιμαντορικῆς ἐγκυκλίου Σεβασμιωτάτου π. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, 18.01.1945", σελ.7.

Ὁ πνευματικός θάνατος καί ἡ νέκρωση, ἡ τελεία σήψη καί ἡ ξήρανση, ἐπέρχονται εἴτε συγκληθεῖ σύνοδος εἴτε ὄχι, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρξει χειρουργική ἐπέμβαση καί τομή, καί στήν συνέχεια ἀπομάκρυνση τοῦ θανατηφόρου καρκινογόνου ἀποστήματος, διότι τότε ὁ καρκίνος ἐξαπλώνεται καί καταλαμβάνει σιγά-σιγά ὅλο τὸ ἐκκλησιαστικό σῶμα, τὸ ὁποῖο νεκροποιούμενο, πεθαίνει.

Ἡ Σύνοδος πού θά συγκληθεῖ, καί ἂν συγκληθεῖ, **διαπιστώνει τόν θάνατο.**

5. Εἶναι δυνατόν ὅμως ἡ σήψη καί ἡ νεκροποιός αἴρεση νά μήν ἔχει προχωρήσει παντοῦ.

Πάντως, σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνες α' καί β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅσοι προσχωροῦν στοὺς αἰρετικούς, ἐκπίπτουν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί τῆς Ἱερωσύνης.

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ Ἅγιοι Σάββας καί Θεοδόσιος μὲ ὄλους τοὺς μοναχοὺς τῆς Παλαιστίνης ἐδήλωναν, ὅτι εἶναι πρόθυμοι νά χύσουν τὸ αἷμα τους, παρὰ νά δεχθοῦν ἔνωση μὲ τοὺς Μονοφυσίτες.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀντιμετώπισθησαν καί οἱ ἐνώσεις τὰ ἔτη 1274 καί 1439.

Οἱ Πατέρες, δηλαδή, διέκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ ὅσους ἀποδέχονταν τὴν ἔνωση τῆς Λυὸν (1274).

Προτίμησαν μάλιστα τὰ βασιστήρια καί τὸν θάνατο, ὅπως οἱ ἅγιοι **Μελέτιος καί Γαλακτίων.**⁷

⁷ Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός δίδασκε τοὺς Ὀρθοδόξους, νά μήν ἐπικοινωνοῦν μὲ ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ψευδέωση τῆς Φλωρεντίας (1439),

6. Διαφορετικά, βέβαια, κρίνονται - πάντα ἀπὸ Σύνοδο-οἱ σχισματικοί:

ὅπως γιὰ παράδειγμα οἱ Ναυατιανοί, (σχισματικοί κατὰ τὸν **Μέγαν Βασίλειον**), τῶν ὁποίων τὶς χειροτονίες **δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία** μὲ τὸν **Ἡ' Κανόνα** τῆς **στήν Α' Οἰκουμενική.**

ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς:

ὅπως οἱ Δονατιστές (καί οἱ χειροτονίες τους).

Ἀπὸ τοὺς Δονατιστές ἡ Ἐκκλησία στήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τόσοις μόνον κληρικούς στήν Ἀφρική, ὅσους χρειάσθηκε, λόγω τῆς μεγάλης ἀνάγκης πού ὑπῆρχε ἐκεῖ (**"ταῦτόν εἶπειν ἐδέχθησαν** (ἔγιναν δεκτοί) **οἰκονομικῶς καί ἐξ ἀνάγκης"** κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον).

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, **ἡ Σύνοδος πού ἔγινε στήν Ἰταλία δέν δέχθηκε τὶς χειροτονίες τους,** ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατὰ τὸν ΟΖ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου.

Τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὅτι εἶναι σπάνιον νά γίνονται δεκτοί οἱ αἰρετικοί ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν:

"Ἀλλὰ σπάνια τὰ τοιαῦτα καί κατὰ περίστασιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειπόμενα, οὐ νόμος δέ Ἐκκλησίας τὸ κατὰ περίστασιν γινόμενον καί τὸ σπάνιον, κατὰ τε τὸν ιζ' τῆς α' καί β' καί τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, καί τὴν β' πρᾶξιν τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ Σοφίᾳ συνόδου καί τὸ νομικόν ἐκεῖνο τὸ λέγον· Τό, παρὰ Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρὸς ὑπόδειγμα."

Ὁ Ἅγιος, ἰδιαίτερα, ἀναφέρεται στίς χειροτονίες τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων, πού ἔγιναν δεκτοί ἀπὸ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο:

καί ἔλεγε **"Φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφως."**

"Πάντως δέν δέχθηκε τούς πρωτάρχας τῆς αἰρέσεως καί τούς ἐμπαθῶς ἐγκειμένους καί μή γνησίως καί ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ θεῖος Ταράσιος. Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τούς πρωτάρχας τῶν αἰρέσεων καί πού μετανόησαν εἰλικρινά,⁸ καί ἐκείνους πού χειροτονήθηκαν ἀπό τούς αἰρετικούς Εἰκονομάχους δέν ἀναχειροτόνησε, ἀφοῦ ὁμολόγησαν τήν Ὁρθοδοξία, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἀ πράξη τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἐπίσης μερικῶν αἰρετικῶν δέχθηκε τό βάπτισμα δι' οἰκονομίαν, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος. Τήν περιστατική καί καιρική οἰκονομία δέν τά ἔκανε ὄρον ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική.

Καί ὁ Πατριάρχης, (ἅγιος) Ἀνατόλιος, χειροτονήθηκε ἀπό τόν αἰρετικό Διόσκουρο καί ἀπό τήν αἰρετική περί αὐτόν σύνοδο, καί ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Ἀντιοχείας ὑπό Ἀρειανῶν, κατά τόν Σωζόμενον, βιβλ. δ', κεφ. κη' καί ἄλλοι πολλοί ὑπό αἰρετικῶν ἐχειροτονήθηκαν, καί μετὰ ταῦτα ἔμναν δεκτοί ἀπό τούς ὀρθοδόξους⁹.

Μελετώντας τά πρακτικά καί τούς Ὅρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, βλέπουμε, ὡστόσο, ὅτι οἱ προφανεῖς αἰρετικοί, διώκτες τῶν Ὁρθοδόξων, πού συνοδικά, δημόσια, πανηγυρικά καί συνεχῶς κηρύσσουν παροησία αἵρεση, πού ἔχει ἀνατρέψει θεσμικά τήν ἐνιαία πίστη τῆς Ἐκκλησίας καί παραπλανοῦν τό ποιμνιο, πού παραμένει σέ θανάσιμη κοινωνία μέ αὐτούς, ἐκτός τῶν ἀνθισταμένων Ὁρθοδόξων, θεωροῦνται ἀπό τούς Ἁγίους πάντοτε ὅτι βρίσκονται ἐκτός Ἐκκλησίας.

Ἰδιαιτέρα στήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδο δέν γίνεται καμμία διάκριση σέ πρό συνοδικῆς καταδίκης αἰρετικούς καί

⁸ Σχετικά μέ ὅλα αὐτά γράφει ὁ Ἅγιος στήν ἐρμηνεία του στήν ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανόν.

⁹ Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 91, ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στὸν Εἴη Ἀποστολικόν Ἱερὸν Κανόνα.

μετὰ τήν καταδίκη. Ἡ Σύνοδος τούς θεωρεῖ ὄλους ἐκτός Ἐκκλησίας.¹⁰

¹⁰ Βλ. Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδο πού συνεκλήθη τό 787 μ.Χ. Στά πρακτικά τῆς διαβάζουμε τά ἐξῆς διαφωτιστικά:

Α') Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης τῷ ἐπισκόπῳ Νεοκαισαρείας εἶπεν: ὡς ἄγνωστός σοι παρῆλθεν ἡ ἀλήθεια ἕως τοῦ νῦν; ἢ ὡς ἐγνωσμένην **κατεφρόνησας;** καί ἐάν ὡς ἄγνωστός σοι παρῆλθεν, μή αἰδεσθῆς τόν ὀρθόν λόγον μαθεῖν, ὡσερ οὐκ ἠσχύνθης τόν διεστραμμένον.

-Γρηγόριος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας εἶπεν: πίστευσον, Δέσποτα, ὡς ἄγνωστός αἰτῷ δέ μαθεῖν, καί ὡς κελεύει ὁ δεσπότης καί ἡ ἁγία Σύνοδος.

-Ταράσιος: Λέγε τί θέλεις μαθεῖν.

-Γρηγόριος εἶπεν: Ἦνίκα πᾶσα ἡ ὀμίγηυρις αὕτη τό ἐν λαλεῖ καί φρονεῖ, ἔμαθον καί ἐπληροφοθήην ὅτι ἡ ἀλήθεια αὕτη ἐστίν, ἡ νυνί ζητούμενη καί κηρυσσομένη. Καί διὰ τοῦτο **κἄγῳ αἰτῷ συγγνώμην τῶν πρώην μου κακῶν,** καί θέλω μετὰ πάντων καί φωτισθῆναι καί διδαχθῆναι **τά πλημελήματά καί ἁμαρτήματά μου ἄμετρά ἐστι** καί ὡς Θεός κατανύξει τήν ἱεράν Σύνοδο καί τόν πανάγιον Δεσπότην...

-Ταράσιος: Ὁφείλες ἐκ τῶν ἀνέκαθεν χρόνων ἀνοιξαί σου τά ὄτα, καί Παύλου τοῦ θεοῦ Ἀποστόλου ἀκοῦσαι λέγοντος **"κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἅς παρελάβετε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν"** καί πάλιν Τιμοθέῳ καί Τίτῳ γράφοντος **"τάς βεβήλους κενοφωνίας παραιτεῖσθαι"** τί βεβηλότερον ἢ τί κενοφωνότερον τοῦ λέγειν Χριστιανούς εἰδωλολατρῆσαι;" (Καί χωρὶς τόν Ἱερὸν Κανόνα τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου ὄφειλαν οἱ ἐπίσκοποι, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, **κατά τόν πολὺν Ἅγιον Ταράσιον,** νά συνταχθοῦν μέ τούς Ὁρθοδόξους καί νά χωρισθοῦν τῆς κοινωνίας τῶν αἰρετικῶν Εἰκονομάχων! Πόσο μᾶλλον μετὰ τόν τόν Ἱερὸν Κανόνα!)

-Γρηγόριος: **Κακόν ἦν καί ὁμολογοῦμεν κακόν ἦν,** ἀλλ' οὕτως ἐπράχθη καί οὕτως ἐπράξαμεν καί διὰ τοῦτο αἰτοῦμεν συγγνώμην τῶν πλημελημάτων ἡμῶν. Ὁμολογῶ Δέσποτα, ἐμπροσθεν τῆς τιμιωτάτης ἀγιοσύνης ὑμῶν, καί πάντων τῶν ἀδελφῶν τῆς ἁγίας Συνόδου, ὅτι **ἡμάρτομεν καί ἠνομήσαμεν, καί κακῶς ἐπράξαμεν καί συγγνώμην αἰτοῦμεν περὶ τούτου...**" Πρακτικά Συνόδων, Τόμ. Β', σελ. 742, (242).

Β' "Βασίλειος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας εἶπεν: ὅθεν καί ἐγὼ Βασίλειος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας τῆς πόλεως, προαιρούμενος **ἐνωθῆναι τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ** ... ταύτην τήν παροῦσαν ἐγγραφόν μου ὁμολογίαν ποιοῦμαι, καί προσάγω ὑμῖν τοῖς ἐξ ἀποστολικῆς αὐθεντίας λαβοῦσι τήν ἐξουσίαν. ἐν ταυτῷ δέ καί

συγγνώμην ἐξαιτούμαι, παρά τῆς θεοσυλλέκτου ὑμῶν μακαριότητος ὑπὲρ ταύτης μου τῆς βραδύτητος.

Δέον γάρ ἦν μὴ ὑστερηκέναι με πρὸς τὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογίαν ἀλλὰ τῆς ἄκρας μου ἀμαθείας καὶ νοθρείας καὶ ἡμελημένης διανοίας ἐστὶ τοῦτο ... πιστεύω τοίνυν καὶ ὁμολογῶ... " Αὐτ. σελ. 729 "(220).

Γ' "Τῇ ἀγία καὶ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ Θεοδόσιος, (ἐπίσκοπος Ἀμορίου), ὁ ἐλάχιστος Χριστιανὸς ὁμολογῶ καὶ συντίθεμαι καὶ δέχομαι καὶ ἀσπάζομαι ... ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιον ὑμῶν δέξασθέ με ὡς ἐδέξατο ὁ Θεὸς τὸν ἄσωτον καὶ τὴν πόρνην καὶ τὸν ληστήν ζητήσατέ με καθὼς ἐξήτησεν ὁ Χριστὸς τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, ὃ ἀνέλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων...

-Σάββας ὁ εὐλαβέστατος ἡγούμενος Μονῆς τῶν Στουδίων εἶπε: κατὰ τὰς ἀποστολικὰς διατάξεις καὶ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἄξιός ἐστιν ἀποδοχῆς...

-Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης εἶπεν οἱ ποτε κατήγοροι τῆς Ὁρθοδοξίας, νυνὶ συνήγοροι τῆς ἀληθείας ἐγένοντο..." Αὐτ. σελ. 731 (231).

Δ' "Οἱ μοναχοὶ ἀναλαβόντες εἶπον ἀλλὰ τοὺς παρασυρθέντας καὶ βίαν παθόντας ὁ πατήρ (Μ. Ἀθανάσιος) προσίεται. Εἰπάτωσαν οὖν ἢ παρεσύρησαν ἢ βίαν ὑπέμειναν, ὅτι ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας.

-Υπάτιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐπίσκοποι εἶπον: ὅτι ἡμεῖς οὔτε βίαν ὑπομείναμεν, οὔτε παρεσύρημεν, ἀλλ' ἐν ταυτῇ τῇ αἵρέσει ἡμῶν γεννηθέντες ἀνετράφημεν καὶ ἠδύστημεν... Καὶ αὐθις Θαλάσιος καὶ Εὐσέβιος καὶ Εὐστάθιος καὶ οἱ εὐλαβέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον: Πάντες ἡμάρτομεν, πάντες συγγνώμην αἰτοῦμεν...

-Σάββας ὁ εὐλαβέστατος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος Μονῆς τῶν Στουδίων εἶπεν: εἰ δοκεῖ τῇ ἀγία Συνόδῳ, ἴδωμεν τὰς χειροτονίας τῶν δεχθέντων εἰ ἀπὸ αἵρετικῶν ἦσαν ἢ οὐ..." αὐτ. σελ. 736 (236).

Βλέπουμε, λοιπόν, ξεκάθαρα ὅτι κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ταρασίου ὄφειλαν οἱ κρινόμενοι νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους, πρὸ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Σύνοδου, καὶ μάλιστα μετὰ ἀπὸ τὴν (εἰκονομαχική) σύνοδο τοῦ 754! **Ἐξετάζεται ἐπισταμένως ἂν χειροτονήθηκαν ἀπὸ αἵρετικούς γιὰ νὰ ἀποφανθεῖ ἡ Σύνοδος ἂν θὰ γίνουν δεκτοί!**

Οἱ ἴδιοι δὲ οἱ κρινόμενοι ὁμολογοῦν ὅτι ἀμάρτησαν, ὅτι ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας καὶ ζητοῦν συγγνώμην, αἰτοῦν συγγνώμην τῶν πρώην κακῶν... **τὰ πλημμελήματα καὶ ἀμαρτήματα αὐτῶν ἦσαν ἀμέτρητα... ζητοῦν νὰ τοὺς δεχθεῖ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ὡς ἀσώτους, ὡς ἀπολωλὸτα πρόβατα! Ζητοῦν, τέλος, νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν.**

Ἐπομένως, ὡς Εἰκονομάχοι ἦσαν ἐκτὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχαν ἀοτειχισθεῖ, -(πάντοτε πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης καὶ μάλιστα μετὰ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη συνοδική διαγνώμη τῆς εἰκονομαχικῆς συνόδου τοῦ 754),- γιὰ νὰ συμπάσχουν, νὰ συνδιώκονται καὶ νὰ

Καὶ αὐτὸ παρουσιάζεται ὡς αὐτονόητο στοὺς Πατέρες, γιὰτὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βλασφημεῖται πανηγυρικὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ πολλές δεκαετίες συνεχῶς καὶ ἀνερυθριάστως καὶ δὴ μὲ συνοδικές ἀποφάσεις, δηλώσεις καὶ πράξεις δημόσιες καὶ πανηγυρικές ὀλόκληρων τοπικῶν ἐκκλησιῶν καὶ πατριαρχείων, νὰ ἀλλοιώνεται ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀνατρέπεται τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ ἡ διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, νὰ κηρύσσεται νέα Οἰκουμενιστικὴ Πίστη, πού διαλύει τὸν ἰστό τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἐπικαλοῦνται οἱ αἵρετικοὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα στή συνέχεια καὶ ὁ Παράκλητος νὰ ἐνεργεῖ πρὸς ἁγιασμόν τῶν μυστηρίων!

7. Δὲν εἶναι δυνατόν, βέβαια, νὰ χάνεται ἡ Χάρις αὐτόματα γιὰ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ἢ καὶ γιὰ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία, ὅταν κάποιος ἐπίσκοπος μεμονωμένα καὶ πρὸς καιρὸν κηρύσσει μίαν αἵρεση.

Γιατὶ συμβαίνει αὐτό;

Γιατὶ ὁ ἐπίσκοπος ἐνεργεῖ, ὅπως ἤδη τονίσθηκε, ἐν ὀνόματι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελεῖ ἓνα σῶμα μετὰ τὸν λαό, τοὺς Πρεσβυτέρους, τοὺς Διακόνους, τοὺς Μοναχοὺς καὶ τοὺς ἄλλους Ἐπισκόπους τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, πού κατὰ κανόνα ὀρθοδοξοῦν, ἀλλὰ κυρίως ἀποτελεῖ ἓνα σῶμα μετὰ τὴν Καθολικὴ (Ὁρθόδοξη) Ἐκκλησία ἀνά τὴν Οἰκουμένη καὶ τὴν Θριαμβεύουσα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀρύεται τὴν ἐνέργεια τῆς Ἱεροσύνης καὶ τῆς ἱεροπραξίας.

Γι' αὐτόν τὸν Ἐπίσκοπο γράφονται τὰ τοῦ Πηδαλίου ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο στὴν ἐπισημείωσιν τοῦ καθαιρεῖσθω καὶ ἀφοριζέσθω, στὴν ὑποσημείωσιν τοῦ Γ'

συμβασιάζονται μετὰ τοὺς ἀγωνιζομένους εἰκονοφίλους Ὁρθοδόξους.

Ἔτσι, ἀκριβῶς, καὶ οἱ Νεοημερολογίτες καὶ οἱ Οἰκουμενιστὲς ὡς ἄλλοι σύγχρονοι Εἰκονομάχοι εἶναι ἐκτὸς τῆς Καθολικῆς (Ὁρθόδοξου) Ἐκκλησίας.

Άποστολικού Κανόνος, ότι χρειάζεται δηλ. τό δεύτερο πρόσωπο, ἴτοι ἡ Σύνοδος, γιά νά ἐνεργοποιήσει τήν καθάρωση ἢ τόν ἀφορισμό, ὅπως καί στήν περίπτωση τοῦ προσωπικοῦ ἀμαρτήματος.

Τά ἴδια ἰσχύουν καί γιά τόν ἐπιφανῆ καί λόγιο Κολλυβᾶ, **Νεόφυτο τόν Καυσοκαλυβίτη**, στήν ἐρμηνεία τῶν **α' καί β' Ἱερῶν Κανόνων τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου**, πού γράφει:

"Μηδένα δέ τῶν κατηγορουμένων καθαιρεῖσθαι πρό δίκης ἢ ἀπόντα, ἀνευ τριττῆς προσκλήσεως ἀλλά γραμμασιν ἢ δυοῖν ὁμοταγέσιν εἰς ἀπολογία τῶν ἐφ' οἷς ἐνάγεται, ἐγκαλούμενος, ἐν δικαστηρίῳ προσκαλεῖσθαι" Κεφ. ΙΒ', "Περί τοῦ δυνάμει καί ἐνεργεία τῶν Ἱερῶν Κανόνων", σελ. 167.

...Θά ἀντιπαραβάλλει ὅμως κάποιος καί τόν **α' κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς καί τόν ιγ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου**, θεωρῶν αὐτούς ὅτι καθαιροῦν ἀμέσως τόν ἔνοχο καί ὅμως λέγει ὁ μὲν **α' τῆς Γ' Συνόδου**:

"εἴ τις μητροπολίτης ἀποστατήσας τῆς ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου προστεθείη, ἢ τά Κελεστίνου ἐφρόνησεν ἢ φρονήσοι, οὗτος κατά τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων διαπράττεσθαι τι οὐ δύναται, πάσης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἐντεῦθεν ἤδη ὑπό τῆς Συνόδου ἐκβεβλημένος καί ἀνενεργητος ὑπάρχων"

καί ὁ **ιγ' τῆς Ἀντιοχείας** "τόν ἀφ' ἐτέρας ἐπαρχίας εἰς ἐτέραν, μηδενός καλοῦντος, μεταβαίνοντα καί χειροτονοῦντα, ὑπέχειν τήν προσήκουσαν δίκην, καθηρημένον ἐντεῦθεν ἤδη ὑπό τῆς ἀγίας συνόδου."

Πρός τόν ὁποῖο ἐρωτοῦμε ὅτι, ἐάν ἀληθῶς ὁ **α' κανὼν τῆς Γ' συνόδου** ἐξέβαλε τόν ἔνοχο αὐτομάτως ἐκ τοῦ βαθμοῦ, πῶς συνδέεται τό ἀμέσως παρακάτω, πρᾶγμα τό ὁποῖο ὁ ἱεροκατήγορος ὑπέκρυψε; διότι εἰσάγει (τήν λύση): "ἀλλά καί αὐτοῖς τοῖς τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόποις καί τοῖς πέριξ μητροπολίταις ὑποκείσεται εἰς τό πάντη καί τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐπισκοπῆς ἐκβληθῆναι". Ἐκ ποίου, λοιπόν, βαθμοῦ, λέγω, καί ἀπό ποίας

ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἢ ἐπισκοπικῆς ἐνεργείας καί δυνάμεως θά ἀφορισθεῖ πάλι ἀπό τήν Σύνοδο τῶν ζώντων ἐπισκόπων, τῶν μετέπειτα ἀπό τήν Οἰκουμενική Σύνοδο ἐδικαζόντων, ὁ καθηρημένος ἐκ τούτων (τῶν ἀξιωματῶν) μία καί μοναδική φορά ἀπό τήν Οἰκουμενική Σύνοδο; Ἐφ' ὅσον ὄχι ὁ ἐκτός, ἀλλ' ὁ ἐντός ὑπάρχων τοῦ βαθμοῦ, αὐτός ἀφορίζεται (καθαίρεται). Ἄλλ' ὅμως αὐτός πού πρέπει νά ἐκπέσει τοῦ βαθμοῦ καί μάλιστα ἀπό τούς συνερχομένους ἐπισκόπους τούς μετέπειτα ἀπό τήν Οἰκουμενική σύνοδο, καθῶς φαίνεται εἶναι ἐντός τοῦ βαθμοῦ καί δέν ἔχει καθαιρεθεῖ τελεσιδίκως (ἐνεργεία) καί κατά τήν ποινή, ὅτι κατά τόν λόγο τοῦ δυνάμει καί τῆς ἐνοχῆς δέν εἶναι καθηρημένος καθῶς προελέχθη.

Καί ἡ Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας ἐπίσης τόν "ἤδη καθηρημένον" ὑπ' αὐτῆς, τοῦτον διόρισε εἰς μὲν τόν ἴδιο κανόνα, νά ὑπόκειται εἰς τήν ἀρμόζουσα ποινή, εἰς δέ τόν κβ', νά ἐπιτιμᾶται ὑπό τῆς Συνόδου, τῶν ἐπισκόπων δηλαδή, τούς ὁποίους θεώρησε ὅτι εἶναι καλό διά τοῦ **κ' κανόνος** αὐτῆς νά συνέρχονται δύο φορές τοῦ ἔτους εἰς κάθε ἐπαρχία. Ἐάν, λοιπόν, ἀπό τότε καθῆρεσε αὐτόν, πῶς ὀρίζει πάλι ἐδῶ μὲν, αὐτός νά ὑφίσταται τήν ἀρμόζουσα ποινή, ἐκεῖ δέ, νά ἐπιτιμᾶται ὑπό τῆς Συνόδου; Τῶν ὁποίων τό καθένα χωριστά συμβαίνει εἰς μέλλοντα χρόνο, καί ὄχι εἰς τόν χρόνο κατά τόν ὁποῖο καθωρίσθηκε ἡ ποινή.¹¹

¹¹ Ὁ **ιγ' τῆς Ἀντιοχείας** ἀναφέρεται σέ κανονική παράβαση καί τά πράγματα ἔχουν, ὅπως τά ἀναλύει ὁ **Νεόφυτος ὁ Καυσοκαλυβίτης**. Στό σημεῖο αὐτό δέν ὑφίσταται διαφωνία, ἀφοῦ ξεκάθαρα τονίζει ὁ Κανόνας "ὑπέχειν τήν προσήκουσαν δίκην". Καί γιά κανονικά παραπτώματα, ὅταν κάποιος καθαιρεθεῖ, δέν χάνεται ἡ ἱερωσύνη ὡς ἀνεξάλειπτη, βλ. Ἁγίου Νικοδήμου ὑποσ. 1 στόν ΚΗ' Ἀποστολικόν, σελ. 27 στό Ἱερό Πηδάλιο.

Ὁ **α'**, ὅμως, τῆς **Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου** ἀναφέρεται σέ πτώση περί τήν πίστη, καί τόν πεπτωκότα Μητροπολίτη θεωρεῖ ὅτι **α) δέν δύναται νά διαπράττει τι οὐδαμῶς, εἶναι δηλ. ἀνυπόστατη ὁποιαδήποτε ἐκκλησιαστική ποινή**

ἤθελε ἐπιβάλλει κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων, γιατί πῶς θεωρεῖται ἀνυπόστατη, ἐάν εἶχε ἱερωσύνη.

β) καί ὅτι ὑπάρχει πάσης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ὑπό τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό ἐδῶ καί πέρα, ἐκβεβλημένος. Διαπιστωτικά, ὡστόσο, καί σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, θά ὑπόκειται στήν ἐξουσία καί τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Μητροπολιτῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, γιά νά ἐκβληθεῖ καί ἐπίσημα ἀπό τόν ἐπισκοπικό βαθμό. Δέν ἔχουν δηλ. διακριτική εὐχέρεια οἱ ἐπιχώριοι Μητροπολίτες νά ἀποφασίσουν διαφορετικά, ἐάν ὄντως ἀποστάτησε ἀπό τήν ἁγίαν Οἰκουμενικήν Σύνοδον καί προστέθηκε στό συνέδριο τῆς ἀποστασίας ἢ ἐφρόνησε τά τοῦ Κελεστίου.

Αὐτό φαίνεται πιό καθαρά ἀπό τόν β' Κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς, πού δέν θέτει τούς τῆ ἀποστασία προστιθεμένους ἢ τούς προσπαθοῦντες νά προστεθοῦν σ' αὐτήν ἐπισκόπους σέ κρίση ἄλλων ἐπισκόπων, ἀλλά ἡ ἁγία Σύνοδος θεωρεῖ αὐτούς ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀποξενωμένοι τῆς ἱερωσύνης καί ὅτι ἐκπίπτουν τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ.

Κατά τόν **Μέγαν Θεολόγον Ἅγιον Νικόδημον** ὑπάρχει **διαφορά ἀνάμεσα στό ἄκυρο καί στό ἀνυπόστατο.** Τονίζει ὁ Ἅγιος ὅτι ἄν, σύμφωνα μέ τόν 1γ' Ἱερόν Κανόνα τῆς Ἀντιόχειας, οἱ χειροτονίες καί οἱ ἄλλες ἱεροπραξίες πού κάνει παρ' ἐνορίαν κάποιος ἐπίσκοπος εἶναι ἄκυρες, πόσο μάλλον θά εἶναι ἄκυρα καί ἀνύπαρκα τά τολμηθέντα ἔργα τοῦ δικαίως καί νομίμως καθαιρεθέντος. Γιαυτό τό λόγο ὑποστηρίζουν μερικοί ὅτι τά μυστήρια πού κάνει ὁ καθηρημένος ἱερέας εἶναι ἄκυρα καί παντελῶς ἀνύπαρκα, καί γιαυτό ὑπάρχει ἀνάγκη νά γίνουν ἀπό τήν ἀρχή, σάν νά μήν ἔγιναν τελείως. "Ὁ μέν γάρ δικαίως καθαιρεθεῖς καί ἐσωτερικῶς ἀπό λόγου του, διά τήν ἀναξιότητά του, καί ἐξωτερικῶς ἀπό τήν σύνοδον, ἔχασε τήν ἐνέργειαν τῆς ἱερωσύνης." Καί ὁ **Μέγας Βασίλειος** στόν γ' Κανόνα του λέγει ὅτι ὁ ἅπαξ καθαιρεθεῖς Διάκονος διαρκῆ ἔχει τήν δίκην τῆς καθαιρέσεως καί ἀπλῶς ἅπαντες οἱ τήν πρός θάνατον ἁμαρτίαν ἁμαρτάνοντες κληρικοί, τοῦ βαθμοῦ κατάγονται φησιν, ἐν τῷ 1β' αὐτοῦ Κανόνι, καί οὐκ ἀποδίδεται πλέον εἰς αὐτούς ὁ κληρος καί ἡ ἱερωσύνη, **εἰ δέ οὐκ ἀποδίδεται, δῆλον ὅτι καί αἱ ἱεροπραξίαι, ὅπου ἤθελαν κάμει, λογίζονται ὡσάν νά ἔγιναν ἀπό λαϊκούς, εἰς τόν ὁποίων τόν τόπον αὐτοί ἐπερρίφθησαν.** Καί ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει πῶς ὁ καθηρημένος ἱερεὺς δέν κάμνει κανένα ἔργον ἱερατικόν, ἀλλά κοσμικός εἶναι, καθὼς τό πρότερον, καί Χάριν Ἁγίου Πνεύματος δέν ἔχει, **διὰτι ἐπάρθη ἀπό αὐτόν.** Γιά τούς δικαίως καθηρημένους καί τίς ἱεροπραξίες πού θά τολμήσουν νά κάνουν αὐτοί, ἐξηγεῖ ὁ **Μέγας Ἅγιος,** ὅτι ὁ σ' Κανὼν τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς λέγει **ἄκυρη** τήν χειροτονία τοῦ ἀπολύτως χειροτονηθέντος, **ὄχι δηλ. ἀνύπαρκτη καί ἀνυπόστατη, οὔτε γιατί εἶναι ἀνύπαρκα καί ἀνυπόστατα ὡς μή ὄντα τά ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθόσμενα μυστήρια, ἀλλά ἐπειδή μένει ἀργή καί δέν τίθεται σέ ἐνέργεια καί πράξη.** Ἔτσι, λοιπόν, καί τά ἄκυρα πού διορίζει ὁ 1γ' Κανὼν τῆς Ἀντιόχειας πρέπει νά νοηθοῦν καί νά ἐκκληφθοῦν, ὅπως ἡ Ἅγία Δ' Οἰκουμενική τά ἐννόησε

8. Ἡ περαιτέρω διασάφηση τῶν πραγμάτων

Τά πράγματα εἶναι ριζικά διαφορετικά, ἐπομένως, ὅταν δέν σφάλλει ἓνας ἐπίσκοπος μεμονωμένα,

ἀλλά ὅταν ἡ αἵρεση κηρύσσεται δημόσια καί πανηγυρικά, μέ συνοδική ἀπόφαση, πού ἐφαρμόζεται καί στήν πράξη, στήν ζωή δηλ. ὅλης τῆς Ἐκκλησίας καί ἀλλοιώνεται τό δόγμα θεσμικά

ἢ ὅταν μία προφανῆς καινοτομία, ἀντίθετη μέ τήν παράδοση καί τήν ἀντίθετη ἐκπεφρασμένη βούληση καί τήν Πίστη τῆς ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας, εἰσέρχεται **συνοδικά καί ἐπίσημα** στόν ζῶντα ὀργανισμό της καί **ἀλλοιώνεται ὀλοκληρωτικά ἢ Ὁρθόδοξη Πίστη καί ἡ ἐνιαία Παράδοση,** ὅπως συνέβη:

- **α. στήν περίπτωση τῆς ὀλέθριας ἀλλαγῆς τοῦ Ἑορτολογίου τῶν Πατέρων μέ συνοδικές ἀποφάσεις** ἀπό τήν ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τοῦ πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινούπολης καί τῶν Νέων λεγομένων χωρῶν,

- **β. στήν περίπτωση τῆς συνοδικῆς ἀντικανονικῆς καί παράνομης ἄρσης τῶν ἀναθεμάτων κατὰ τοῦ Παπισμοῦ** καί τῶν Λατινικῶν αἰρέσεων ἀπό τό πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης,

- **γ. στήν πλήρη ἔνωση μέ ἀπόφαση τῆς συνόδου τοῦ πατριαρχείου Ἀντιοχείας μέ τούς Μονοφυσίτες.**

- **δ. στήν συμφωνία τοῦ Μπαλαμάντ, ὅπου ἔγινε ἔνωση μέ τούς Λατίνους.** ἔνωση

καί τά ἐξέλαβε, καί ὄχι ὅπως τά ἐννοοῦν καί τά ἐκλαμβάνουν οἱ ἀνωτέρω.

Σύνοδος δέ πού ἔγινε ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ καί ἐπὶ Πατριάρχου Μιχαῆλ τοῦ Ὁξειῖτου **τό ἔτος 1143, στήν Κωνσταντινούπολη,** κατηγορεῖ τόν Λονέτιον, γιατί βάπτισε γιά δεύτερη φορά ἐκεῖνον, πού βαπτίσθηκε ἀπό ἱερέα καθηρημένον γιά φανερά ἐγκλήματα, γιατί νόμισε ὅτι δέν εἶναι τέλειο τό βάπτισμα, πού τέλεσε ὁ καθηρημένος ἱερεὺς. Ἡ γνώμη αὐτή τοῦ Ἁγίου ἐνισχύεται, ἐκτός ἀπό τήν ἀναφερθεῖσα σύνοδο, καί ἀπό τόν **Ἰωσήφ τόν Βρυέννιον,** στήν ἐπιστολή του πρός Νικῆταν, πού λέγει ὅτι εἶναι ἅγια καί τέλεια τά παρᾶ τῶν καθηρημένων τολμηθέντα, **ἐπίσης ἐνισχύεται** καί ἀπό τόν σοφὸ **Εὐγένιο Βούλγαρι,** πού φέρνει ὡς συνήγορο καί τόν **Νικόλαο Καββάσιλα.**

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τίς ἱεροπραξίες τῶν αἰρετικῶν, αὐτές θεωροῦνται ἀπό τόν Ἅγιο **Νικόδημο ὡς μή οὔσαι,** δηλ. ἀνύπαρκες, καί ἀνυπόστατες. Βλ. σελ. 29, ὑποσ. 1, στήν ἐρμηνεία τοῦ ΚΗ' Ἀποστολικοῦ.

τήν ὁποία ὑπέγραψαν καί συνοδικά ἐνέκριναν πολλές (9) ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, καί ἐφαρμόζουν ἔκτοτε στήν πράξη τίς ἀποφάσεις αὐτές μέ κοινές συμπροσευχές, οὐνίτικες λειτουργίες, μυστηριακή διακοινωνία, κοινά ἀνακοινωθέντα καί πλήθος συμφωνίες πού δηλώνουν τήν ἔνωση.

Οἱ συνοδικές αὐτές πράξεις καί ἀποφάσεις ἀποτελοῦν ἀδιαμφισβήτητα γεγονότα, πανηγυρικά, δημόσια, προφανή καί πασίδηλα, κοινά τοῖς πᾶσι, πού δέν ἐπιδέχονται ἀμφισβήτηση, γιά τά ὁποία δέν διατάσσεται ἀπόδειξη οὔτε κἄν στά κοσμικά δικαστήρια!

Μαζί μέ τούς πρωτάρχας αἰρετικούς, ἐπικεφαλῆς τῶν καινοτόμων πατριαρχείων καί τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, συγκαταδικάζονται καί αὐτοί πού τούς ἀκολουθοῦν, πού εἶχαν καθήκον καί ὑποχρέωση νά τούς ἀποκηρύξουν καί νά ὀρθοτομήσουν τόν λόγον τῆς ἀληθείας. Τό ὅτι δέν τό κάνουν, καί παραμένουν σέ κοινωνία μαζί τους σημαίνει ὅτι ἀσπάζονται τήν αἵρεσή τους, εἴτε ἀπό πεποίθηση εἴτε ἀπό δειλία καί φόβο! Καί μολύνονται καί αὐτοί ἀπό τήν κακοδοξία καί τήν αἵρεση καί σήπονται, κατά τούς Πατέρες, καί νεκρώνονται.

Οἱ παγιωμένες πλέον συνοδικές ἀποφάσεις καί οἱ ἐπί πολλές δεκαετίες ἀκολουθούμενες παγκοσμίως πρακτικές τῶν οἰκουμενιστικῶν πατριαρχείων, πρωτοστατοῦντος τοῦ λεγομένου οἰκουμενικοῦ, ἀποκαλύπτουν τήν ἐνιαία αἰρετική πίστη τῶν πρωταρχῶν τῆς αἱρέσεως καί τῶν ἀκολουθῶν τους.

Ἄν ὑπάρχει, λοιπόν, προφανές, πασίδηλο, πανηγυρικό καί δημόσιο κήρυξη αἱρέσεως, πού ἀλλοιώνει τήν Πίστη καί τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα μέ ἐκκλησιαστική συνοδική ἀπόφαση, καί ἡ ἀλλοίωση αὐτή, πού συνιστᾷ βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνεχίζεται ἀμετανοήτως ἤ ἐάν ὑπάρχει συνοδική ἔνωση ὁλόκληρων τοπικῶν ἐκκλησιῶν μέ προκαταδικασμένους αἰρετικούς, **δέν ἀπαιτεῖται νέα συνοδική καταδίκη καί κατά τόν Ἅγιο Νικόδημο καί σύμπασα τήν Ἐκκλησία,** σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Ζ' Συνόδου, ὅπως εἶδαμε στά πρακτικά της πιό πάνω.

Μέ τόν Οἰκουμενισμό, βέβαια, ξεπερνῶνται ὅλα τά ὅρια, καί ἀπό τήν ἀπαγορευμένη καί ἀντικανονική διακοινωνία μέ τίς ἐνδοχριστιανικές αἱρέσεις, **φτάνουν οἱ Οἰκουμενιστές στίς διαθρησκευτικές βλασφημίες καί σέ κοινωνία μέ τόν ἴδιο τόν διάβολο,** πού ἐνσαρκώνουν ὁ Μωαμεθανισμός καί ὁ Βουδισμός, ὁ Ἰνδουισμός καί ἡ Εἰδωλολατρία, οἱ μάγοι καί οἱ Ἰνδιάνοι, μέ τούς ὁποίους βρίσκονται οἱ Οἰκουμενιστές σέ πνευματική πορνική κοινωνία κατά τίς συμπροσευχές τους!

Γιά τόν λόγο αὐτό χαρακτηρίσαμε τούς Οἰκουμενιστές παντελῶς ἀπερηγμένους τῆς Ἐκκλησίας, **σύμφωνα μέ τόν α' Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου,** γιὰτί ἀπό τούς ἀντιχρίστους αὐτούς δέν ἀμφισβητεῖται ἕνα δόγμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀμφισβητεῖται καί καταλύεται ἡ μοναδικότητα τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως στόν Χριστό μας, τόν Μόνον Ἀληθινόν Θεόν, βλασφημεῖται ἡ Παναγία μας, ἀπορρίπτονται οἱ Ἅγιοί μας καί ἀνατρέπεται συθθέμελα ἡ Πίστις στήν Ἁγία Τριάδα καί στό ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἀνατρέπεται, τελικά ἡ Πίστις στήν Μίαν, Ἁγίαν, Ὁρθόδοξη, Καθολική καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησία!**

Ἡ Ἐκκλησία (πάντα) στήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τόσους μόνον κληρικούς στήν Ἀφρική, ἀπό αὐτούς πού εἶχαν πέσει στήν αἵρεση, ὅσους χρειάστηκε, λόγω τῆς μεγάλης ἀνάγκης πού ὑπῆρχε ἐκεῖ! ("ταῦτόν εἰπεῖν ἐδέχθησαν (ἐγιναν δεκτοί) οικονομικῶς καί ἐξ ἀνάγκης", κατά τόν Ἅγιον Νικόδημον).

Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ Σύνοδος πού ἐγινε στήν Ἰταλία δέν δέχθηκε τίς χειροτονίες τους, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατά τόν ΟΖ' τῆς ἐν Καρθαγένη Συνόδου.

Τονίζει ο Άγιος Νικόδημος ότι είναι σπάνιον νά γίνονται δεκτοί οι αίρετικοί από την Έκκλησίαν:

"Αλλά σπάνια τά τοιαῦτα καί κατά περιστάσιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειπόμενα, οὐ νόμος δέ Έκκλησίας τό κατά περιστάσιν γινόμενον καί τό σπάνιον, κατά τε τόν ιζ' τῆς α' καί β' καί τόν Θεολόγον Γρηγόριον, καί τήν β' πράξιν τῆς ἐν τῇ ἁγία Σοφία συνόδου καί τό νομικόν ἐκείνο τό λέγον· Τό, παρά Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρός ὑπόδειγμα."¹²

Σήμερα ὅσοι ἀπό τούς Ὁρθοδόξους ἔχουν συνενωθεῖ καί κοινωνοῦν μέ καταδικασμένους ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους αίρετικούς, ὅπως τό Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιοχείας, ἔχουν κατά τούς κανόνες ἐκπέσει τῆς Ὁρθοδοξίας σύμφωνα πρός τούς κανόνες α' καί β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Παντελῶς ἀπερρηγμένοι καί ἐκπεπωκότες τῆς ἱερωσύνης εἶναι: ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὁ Ἀναστάσιος

¹² Ὁ Ἅγιος, ὅπως εἶδαμε, ἀναφέρεται στίς χειροτονίες τῶν αίρετικῶν εἰκονομάχων πού ἔγιναν δεκτοί ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο:

"Πάντως δέν δέχθηκε τούς πρωτάρχας τῆς αίρέσεως καί τούς ἐμπαθῶς ἐγκειμένους καί μή γνησίως καί ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ Θεῖος Ταράσιος. Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τούς πρωτάρχας τῶν αίρέσεων καί πού μετανόησαν εἰλικρινά, -(σχετικά μέ ὅλα αὐτά γράφει ὁ Ἅγιος στήν ἐρμηνεῖα του στήν ἐπιστολή του Ἁγίου Ἀθανασίου πρός Ρουφινιανόν)-, καί ἐκείνους πού χειροτονήθηκαν ἀπό τούς αίρετικούς Εἰκονομάχους δέν ἀναχειροτόνησε, ἀφοῦ ὁμολόγησαν τήν Ὁρθοδοξία, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν α' πράξη τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἐπίσης μερικῶν αίρετικῶν δέχθηκε τό βάπτισμα δι' οἰκονομίαν, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος. Τήν περιστάτικῆ καί καιρικῆ οἰκονομία δέν τά ἔκανε ὄρον ἢ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική.

Ἀλβανίας, ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος Βρετανίας, ὁ Στυλιανός Αὐστραλίας, ὁ Σωτήριος Καναδά, ὁ Δημήτριος Ἀμερικῆς, καί ὅλοι οἱ ὅμοιοί τους, πού συμπροσεύχονται, ὄχι πλέον μόνον μέ ἑτεροδόξους, οἱ ὅποιοι ἀνήκουν στήν κατ' ἐπίφαση ὀνομαζόμενη παγκόσμια χριστιανική κοινότητα καί πού λένε πῶς διακρατοῦν, ἔστω καί προσχηματικά, τήν στοιχειώδη πίστη στόν Τριαδικό Θεό καί στήν Θεότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά μέ ἑτεροθρήσκους, Ἑβραίους, Μωαμεθανούς, Ἰνδιάνους, Εἰδωλολάτρες καί Μάγους, στήν Καμπέρα, στήν Ἀσίζη, στό Χαράρε τῆς Αἰθιοπίας, στήν Ἀμερική, στό Νέο Δελχί καί στήν Γροιλανδία.

Γιατί στήν πραγματικότητα ἀρνοῦνται τόν Χριστό καί κοινωνοῦν μέ τόν ἴδιο τόν διάβολο.

Ἐν τοῖς πράγμασι ἀπορρίπτουν τήν Πίστη στήν Ἁγία Τριάδα καί στήν Ὁρθόδοξη Έκκλησία.

Αὐτοί δέ πού ἐπιστρέφουν στήν Έκκλησία, ἐφ' ὅσον μετανοοῦν, διδάσκει ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅτι πρέπει νά γίνονται δεκτοί, ὄχι ὅμως ἀκριτῶς, ἀλλά νά δοκιμάζονται, ἐάν ἐπιδεικνύουν ἀληθινή μετάνοια καί ἐάν ἔχουν ὡς συμμαρτυρία τους τήν σπουδή γιά τήν σωτηρία τους (5ος Κανόνας).

Γιαυτό, ὁ Μέγας Ἱεράρχης δέν δέχεται οὔτε τούς Ἐγκρατίτες, οὔτε τούς Σακκοφόρους, οὔτε τούς Ἀποτακτίτες, ὅπως τούς Ναυατιανούς· γιατί γιά ἐκείνους ἐκφωνήθηκε κανόνας, ἄν καί διαφορετικός, γιά αὐτούς ὅμως ἐπικράτησε σιωπή. Αὐτούς, λοιπόν, ἐμεῖς τούς ἀναβαπτίζουμε, διδάσκει ὁ Ἅγιος, ἔστω καί ἐάν αὐτό ἀπαγορεύτηκε σέ σᾶς, ὁ ἀναβαπτισμός δηλαδή, ὅπως ἀκριβῶς ἰσχύουν τά ἴδια καί στήν Ρωμαϊκή Έκκλησία, λόγω κάποιας οἰκονομίας, ἀλλά ὁ λόγος μας νά ἔχει ἰσχύν, ἐπειδή ἡ αίρεσή τους εἶναι ἀποβλάστημα τῶν Μαρκιωνιστῶν, ἐπειδή βδελύσσονται τόν γάμον καί ἀποστρέφονται τόν οἶνον καί θεωροῦν τήν κτίση τοῦ Θεοῦ μολυσμένη, δέν τούς δεχόμεθα στήν Έκκλησία, ἐάν δέν βαπτισθοῦν στό βάπτισμά μας.

Παρά τό γεγονός, λοιπόν, ὅτι δέν ἔχει προηγηθεῖ ἀπόφαση καί κανόνας ἢ

καταδίκη για τους αίρετικούς αυτούς ο Μέγας Ίεράρχης δέν τους δέχεται. Τους θεωρεί ότι είναι εκτός Ἐκκλησίας και πρέπει νά βαπτισθοῦν και ὀρίζει ότι πρέπει νά ισχύσει ὁ λόγος του. (47ος Κανόνας).

Ἔτσι και οἱ Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές, ψευδεπίσκοποι, κατά τόν ΙΕ΄ τῆς ΑΒ΄ Ίεράς Συνόδου, στεροῦνται και οἱ ἴδιοι τοῦ ἀληθινοῦ βαπτίσματος και οὔτε σέ ἄλλους μποροῦν νά μεταδώσουν τήν Χάρη, λαϊκοί γενόμενοι, κατά τόν Οὐρανοφάντορα, ὡς ἄλλα ἀποβλαστήματα και αὐτοί τῶν Ἀρειανῶν, μή δεχομένων τήν Θεότητα τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Πνευματομάχων, γιατί ἀντιμάχονται τό ἔργον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τήν Μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας και τῶν Μονοφυσιτῶν και τῶν Λατινο-Προτεσταντῶν ὡς ἐνούμενοι μέ αὐτούς στήν πράξη και μέ ἐπίσημες συμφωνίες.

Ὅποτε, τί ἱερωσύνη ἔχουν;

Ὅταν ἐπί ἕνα αἰῶνα εἶναι ἀποσχισμένοι ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν Πατέρων μας και κοινωνοῦν τῆς δαμονικῆς πλάνης τῆς πανθηρησκείας και τοῦ θανατηφόρου δηλητηρίου τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ.

"Εἰ δέ τήν χειροτονίαν καταγομένην ἔχει ἀπό τοῦ δεῖνος, εἴτε ἐξ αίρετικοῦ ... ὁμολογήη δ' ὁμως τήν πᾶσαν ἀλήθειαν, τήν τε πίστιν φυλάττειν και τούς κανόνας ἀπαρατρώτους, ... ἀκατάγνωστος γάρ ὁ τοιοῦτος κατά τούς προεδηλωμένους

Ἁγίους (σ.σ. Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον και Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον) και δι' αὐτῶν κατά πάντας."

Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης

Ἡ καινοφανής κηρυσσόμενη αἵρεση νεκροποιεῖ βαθμηδόν τόν ἐκκλησιαστικόν ὀργανισμόν, πού ἄν δέν ἀφυπνισθεῖ νά ἐκβάλλει τούς αίρετικούς ποιμένες ἀπό τό σῶμα και νά διακόψει, κατά τούς κανόνες, 31ο Ἀποστολικό και ΙΕ΄ τῆς ΑΒ΄ Συνόδου,

τήν κοινωνία μαζί τους, συναποθνήσκει μέ αὐτούς.

Ἡ ἀπώλεια τῆς Θείας Χάριτος και ἡ ἔκπτωση ἀπό τήν ἱερωσύνη οὐδέποτε ἐπέρχονται ἀμέσως και αὐτόματα.

Ἐάν ἡ ἔκπτωση ἀπό τήν ἱερωσύνη ἐπήρχετο αὐτόματα, μόλις δηλ. κηρῦσσεται ἡ αἵρεση, τότε θά χανόταν ἡ ἱερωσύνη και πουθενά δέν θά βρισκόταν, κατά τόν ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη, ἀφοῦ ἀναδρομάδην θά μολύνονταν και θά ἐξέπιπταν τῆς ἱερωσύνης ὅλοι ὅσοι συλλειτούργησαν μέ τόν αίρετικό και μάλιστα πολλοί ἀπό αὐτούς χωρίς νά τό γνωρίζουν. Ἡ Ἐκκλησία τότε θά μετατρέποταν σέ εἰδωλολατρεία.

Τότε θά ἦταν ὅλοι καθηρημένοι, οὐδαμοῦ θά εὐρίσκετο ἡ ἱερωσύνη και θά εἶχε πρό πολλοῦ ἐκλείψει πάνω στή γῆ και ἡ ἱερωσύνη και ἡ σώζουσα Θεία Χάρις, ἀλλά και αὐτή ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία!

Ἀκολουθῶντας, ἐπομένως, τούς Θεοφόρους Πατέρες και τίς Ἅγιες Συνόδους, ἐμεῖς ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι, στήν Ἑλλάδα, στό Ἅγιον Ὄρος οἱ Ἐσφιγμενίτες και οἱ ζηλωτές Πατέρες και οἱ ἀγωνιζόμενοι σέ ὅλον τόν κόσμον Ὁρθόδοξοι, ὅσοι διακόψαμε τήν κοινωνία πρός τούς αίρετικούς, Λατινόφρονες, τούς ἐνούμενους μέ τούς Μονοφυσίτες και τούς παναιρετικούς Οἰκουμενιστές, διωκόμενοι και χλευαζόμενοι, **ἀποτελοῦμε τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν και Ἀποστολικήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν** κατά τά διδάγματα τῶν Θεοκηρῦκων Διδασκάλων μας:

"Εἰ δέ και πάνν ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ και εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία και Σῶμα τοῦ Χριστοῦ".

"Πρός οὓς εἶπον: Καθολικήν Ἐκκλησίαν τήν ὀρθήν και σωτήριόν τῆς εἰς αὐτόν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὄλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφῆνατο."

**Τά θεολογικά καί ιστορικά λάθη,
οἱ ἀυθαίρετες ἐρμηνεῖες καί οἱ
παρερμηνεῖες στίς θέσεις
τοῦ πατρὸς Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ
στό βιβλίό του:**

**Ἡ ἀντιμετώπισις τῆς αἰρέσεως
τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατὰ τόν Ὅσιον
Θεόδωρον τόν Στουδίτην.**

Ἡ διακοπή τῆς μνημονεύσεως.

Στό ἀνωτέρω βιβλίό τοῦ συγγραφέα (σελίδες 415) παρουσιάζονται ἐπιστολές καί διδασκαλίες τοῦ Μεγάλου Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ὁ Ἅγιος ἔζησε στά χρόνια τῆς Εἰκονομαχίας.

Μέ τό βιβλίό παρέχεται πλῆθος πληροφοριῶν γιά τήν μεγάλη σέ διάρκεια περίοδο τῆς εἰκονομαχικῆς αἰρέσεως καί σέ πολλά σημεία τοῦ βιβλίου περιγράφονται μέ ἐπιτυχία τά χαρακτηριστικά τῆς ὁμολογιακῆς στάσεως τοῦ Ἁγίου.

Ὡστόσο, πολλές ἀπό τίς θέσεις τοῦ Ἁγίου τίς παρερμηνεῖ ὁ συγγραφέας καί πολλά ιστορικά καί πραγματικά γεγονότα δέν τά ἐντάσσει στό γενικότερο πλαίσιο τῆς διαχρονικῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς διδασκαλίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Γιά παράδειγμα εἶναι παντελῶς ἀνιστόρητες καί θεολογικά ἐλλειμματικές οἱ θέσεις του ὅτι κατὰ τήν περίοδο τοῦ διωγμοῦ τῆς πίστεως ὑπάρχει ἀπουσία ὀρθοδόξου Συνόδου (σελ. 220). Γράφει:

"Ἐφ' ὅσον, ὅπως προαναφέραμε, οἱ ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ἔχουν ἐκδιωχθῆ ἀπό τοὺς θρόνους των καί ἔχουν τοποθετηθῆ σ' αὐτούς αἰρετικοί, δέν ὑπάρχει ὀρθόδοξος Σύνοδος, ἡ ὁποία κατευθύνει τήν ιστορικῆ πορεία τῆς Ἐκκλησίας. (αὐθαίρετο !!!)
Ἵπῆρχαν, κατὰ τήν περίοδο τῆς

Εἰκονομαχίας διεσπαρμένοι ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, καί μάλιστα ἅγιοι καί ὁμολογητές, ἀλλά δέν λειτουργοῦσαν συνοδικά λόγω τοῦ διωγμοῦ. (ἀμάρτυρο!!!). Ὁ ἀγώνας των καί ἡ ποιμαντική των φροντίδα ἦταν νά στηρίζουν τό ποιμνιοστήν ὀρθή πίστι καί φυσικά νά θυσιάζονται χάριν αὐτῆς." (Ἀπαράδεκτος ὁ περιορισμός αὐτός τοῦ ἔργου τῶν ἐπισκόπων, ὅπως θά δοῦμε στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία!!!).

Οἱ θέσεις αὐτές εἶναι ἀπαράδεκτες ἀπό ἱστορικῆ καί θεολογική ἄποψη.

Εἶναι σάν νά μᾶς λέει ὁ συγγραφέας ὅτι τόν καιρό τῆς αἰρέσεως δέν ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία.

Τό λάθος αὐτό τό κάνει, γιατί ταυτίζει τήν Ἐκκλησία μέ τοὺς θρόνους, μέ τίς ἐπίσημες συνεδρίες καί τίς τακτικές συναθροίσεις τῶν ἐπισκόπων, ὅπως αὐτές καθιερώθηκαν στήν ἀντίληψη τῆς φραγγοκρατούμενης Νέας Ἐκκλησίας.

Δέν βλέπει τήν Ἐκκλησία στήν οὐσία της καί στήν θεολογική της βάση.

Ἀφοῦ μέ ἀυθαίρετη ἐρμηνεία "ἀπαγορεύει" στοὺς ὀρθοδόξους νά συστήσουν ὀρθόδοξη σύνοδο, ἀφοῦ ὑπάρχει ... αἰρετική!... καί "στοὺς θρόνους τῶν ὀρθοδόξων ἔχουν τοποθετηθῆ αἰρετικοί".

Αὐτές οἱ θέσεις τοῦ π. Τρικαμηνᾶ εἶναι καινοφανεῖς καί αἰόλες.

Οἱ θέσεις του δέν στηρίζονται στοὺς Θεοφόρους Πατέρες, στήν διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐμεῖς δέν δημιουργήσαμε Νέα Ἐκκλησία.

Οἱ καινοτόμοι ἔφυγαν ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ τίς καινοτομίες τους, τόν Νεοημερολογιτισμό καί τόν ὀλέθριο παναιρετικό Οἰκουμενισμό.

Οἱ Πατερικές θέσεις συνοψίζονται στό Πατερικό:

"κᾶν πάνν ὀλίγοι μείνωσι ἐν τῇ ἀληθείᾳ καί τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία καί Σῶμα Χριστοῦ"

καί στό ὅτι

"ἡ Ἐκκλησία ἐστίν καί ἐν δυσίν καί τρισίν Ὁρθοδόξοις ὀριζομένη".

Ἐάν, λοιπόν, στήν αἴρεση τοῦ φρικώδους Νεοημερολογιτικοῦ-Οἰκουμε-

νισμού δέν υπάρχει ή Ἐκκλησία, ὅπως ἀποδείξαμε στό προηγούμενο τεύχος τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων" -πάντα **κατά τήν διδασκαλία τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων-**, τότε ή Ἐκκλησία βρίσκεται σέ αὐτούς πού ἔμειναν πιστοί στήν Ὁρθοδοξία.

Σέ μᾶς δηλ. τούς Ὁρθοδόξους τοῦ Πατρίου Ἑορτολογίου. Σέ ὅσους συνεχίζουν τήν ζωή τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μετά τήν Νεοημερολογιακή ἀλλαγή.

Ἡ Ἐκκλησία μας πού ἔχει τό Πλήρωμα τῆς Πεντηκοστῆς, ἔχει καί τό δικαίωμα τῆς χειροτονίας ἐπισκόπων καί τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρου καί τῆς τελέσεως ὄλων τῶν μυστηρίων, γιατί εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί μάλιστα κατ' ἐξοχήν **μετά ἀπό τούς πρώτους ἐκείνους αἰρετικούς, "οἵτινες ἔσχον τήν χειροτονίαν ἐκ τῶν Πατέρων"**, κατά τόν **Μέγαν Βασίλειον**.

Οἱ διάδοχοι, τῶν πρώτων ἐκείνων σχισματο-αἰρετικῶν Νεοημερολογιτῶν καί οἱ διάδοχοι τῶν διαδόχων τῶν πρώτων αἰρετικῶν, οἱ σημερινοί **Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές αἰρετικοί, στεροῦνται ἀποστολικῆς διαδοχῆς** καί ἀποτελοῦν ἐκκλησία του Σατανᾶ καί συναγωγή πονηρευομένων.

Διδάσκει ὁ **Μέγας Φωστήρ τῆς Καισαρείας**:

"Οἱ μὲν γάρ πρῶτοι ἀναχωρήσαντες, παρά τῶν Πατέρων ἔσχον τάς χειροτονίας, καί διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτῶν εἶχον τό χάρισμα τό πνευματικόν οἱ δέ, ἀπορραγέντες, λαϊκοί γενόμενοι, οὔτε τοῦ βαπτίζεσθαι, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν εἶχον τήν ἐξουσίαν, οὐδέτι δυνάμενοι χάριν Πνεύματος ἁγίου παρέχειν, ἧς αὐτοί ἐκπεπτώκασιν διό, ὡς παρά λαϊκῶν βαπτιζομένους τούς παρ' αὐτῶν, ἐκέλευσαν ἐρχομένους ἐπί τήν Ἐκκλησίαν, τῷ ἀληθινῷ βαπτίσματι, τῷ τῆς Ἐκκλησίας ἀνακαθαίρεσθαι..." (1ος Κανόνας).

Ἐφ' ὅσον καί ὁ π. Τρικαμηνᾶς προέρχεται ἀπό τούς διαδόχους τῶν διαδόχων τῶν πρώτων σχισματο-αἰρετικῶν, χρήζει ἀποκαταστάσεως ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπό τούς Πατέρες, οἱ ὁποῖοι εἶναι καί θρόνων καί τρόπων διάδοχοι τῶν Πατέρων.

Τά πράγματα, λοιπόν, δέν εἶναι ἔτσι ὅπως τά παρουσιάζει ὁ π. Τρικαμηνᾶς.

Αὐτά πού γράφει εἶναι ἀπαράδεκτα καί καινοφανῆ.

Αὐτούς δέ πού ἐπιστρέφουν στήν Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον μετανοοῦν, διδάσκει ὁ **Μέγας Βασίλειος**, ὅτι πρέπει νά γίνονται δεκτοί, **ὄχι ὅμως ἀκριτῶς, ἀλλά νά δοκιμάζονται, ἐάν ἐπιδεικνύουν ἀληθινή μετάνοια** καί ἐάν ἔχουν ὡς συμμαρτυρία τους τήν σπουδή γιά τήν σωτηρία τους (5ος Κανόνας).

Γιαυτό, ὁ **Μέγας Ἱεράρχης** δέν δέχεται οὔτε τούς Ἐγκρατίτες, οὔτε τούς Σακκοφόρους, οὔτε τούς Ἀποτακτίτες, **ὅπως τούς Ναυατιανούς**, γιατί γιά ἐκείνους ἐκφωνήθηκε κανόνας, ἄν καί διαφορετικός, γιά αὐτούς ὅμως ἐπικράτησε σιωπή. **Αὐτούς, λοιπόν, ἐμεῖς τούς ἀναβαπτίζουμε, διδάσκει ὁ Ἅγιος**, ἔστω καί ἐάν αὐτό ἀπαγορεύτηκε σέ σᾶς, ὁ ἀναβαπτισμός δηλαδή, ὅπως ἀκριβῶς ἰσχύουν τά ἴδια καί στήν Ρωμαϊκή Ἐκκλησία, ἔνεκα κάποιας οἰκονομίας, **ἀλλά ὁ λόγος μας νά ἔχει ἰσχύν, ἐπειδή ἡ αἵρεσή τους εἶναι ἀποβλάστημα τῶν Μαρκιωνιστῶν**, ἐπειδή βδελύσσονται τόν γάμον καί ἀποστρέφονται τόν οἶνον καί θεωροῦν τήν κτίση τοῦ Θεοῦ μολυσμένη, **δέν τούς δεχόμεθα στήν Ἐκκλησία, ἐάν δέν βαπτισθοῦν στό βάπτισμά μας**.

Παρά τό γεγονός, λοιπόν, ὅτι δέν ἔχει προηγηθεῖ ἀπόφαση καί κανόνας ἢ καταδίκη γιά τούς αἰρετικούς αὐτούς ὁ **Μέγας Ἱεράρχης** δέν τούς δέχεται. Τούς θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας καί πρέπει νά βαπτισθοῦν καί ὀρίζει ὅτι πρέπει νά ἰσχύσει ὁ λόγος του. (47ος Κανόνας).

Ἔτσι καί οἱ Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές, ψευδεπίσκοποι, κατά τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου, στεροῦνται καί οἱ ἴδιοι τοῦ ἀληθινοῦ βαπτίσματος. Οὔτε σέ ἄλλους μποροῦν νά μεταδώσουν τήν Χάρη, λαϊκοί γενόμενοι, **κατά τόν Οὐρανοφάντορα**, ὡς ἄλλα ἀποβλαστήματα καί αὐτοί ἀφ' ἑνός μὲν τῶν Ἀρειανῶν, τῶν μή δεχομένων τήν Θεότητα τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, -ἐπειδή Τόν ὑποβιβάζουν σέ κτίσμα καί σέ ψευδοθεό, ἰσόθεο τῶν δαιμόνων πού προσκυνοῦν οἱ βουδιστές, οἱ μωαμεθανοί, οἱ μάγοι καί οἱ ἰνδιάνοι, μέ τούς ὁποίους συμπροσεύχονται σέ κάθε εὐκαιρία- καί ἀφ' ἑτέρου τῶν Πνευματομάχων, γιατί ἀντιμάχονται τό ἔργον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τήν

Μοναδικότητα της Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί τῶν Μονοφυσιτῶν καί τῶν Λατινο-Προτεσταντῶν, ὡς ἐνούμενοι μέ αὐτούς στήν πράξη μέ διακοινωνία μετά ἀπό ἐπίσημες συμφωνίες.

Ὅποτε τί ἱερωσύνη ἔχουν;

Ὅταν ἐπί ἓνα αἰῶνα εἶναι ἀποσχισμένοι ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν Πατέρων μας καί κοινωνοῦν τῆς δαμιονικῆς πλάνης τῆς πανθηρησκείας καί τοῦ θανατηφόρου δηλητηρίου τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ.

Ὡς διάδοχοι τῶν πρώτων πού ἔκαναν τήν ἀρχή τῆς αἰρέσεως καί χωρίστικαν ἀπό τήν Ἐκκλησία, οἱ ψευδεπίσκοποι αὐτοί, **"ἀποστάντες, οὐκέτι ἔσχον τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτούς ἐπέλιπε γάρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τήν ἀκολουθίαν"**.

Ὅποτε καί ὁ π. Τρικαμηνᾶς καί ὅσοι ἀποτεριχίζονται ἀπό τούς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές καί προέρχονται ἀπό ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐγιναν λαϊκοί, ὡς ἀπορραγέντες ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού δέν εἶχαν **κατά τόν Οὐρανοφάντορα**, οὔτε τοῦ βαπτίζειν, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν τήν ἐξουσίαν, δέν μπορούσαν νά παρέχουν οὔτε σέ ἄλλους Χάριν Ἁγίου Πνεύματος, ἀπό τήν ὁποῖαν ἐκεῖνοι ἐξέπεσαν.

Ποιός, λοιπόν, θά τούς ἀποκαταστήσει, ὅταν μάλιστα παραμένουν στό σχίσμα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, γιατί αὐθαίρετα καί ἀντίθετα πρὸς τούς Πατέρες, τό Νέο Καλενδᾶριο δέν τό θεωροῦν καί μεγάλο πρᾶγμα!

Ὁ π. Τρικαμηνᾶς καί οἱ τελευταία ἀποτεριχισθέντες ὑπό τόν θεολόγον κ. Παναγιώτην Σημάτην, στό Αἴγιο, ἀκολουθοῦν ἐπικίνδυνους δρόμους, ἔξω ἀπό τήν ἐνιαία καθολική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν ἀκολουθοῦν τόν δρόμο πού ἀκολούθησε ἡ Ἐκκλησία ἀπό τήν ἀρχή. Μετά δηλ. τήν Νεοημερολογιακή ἐπάρατη ἀλλαγὴ τοῦ 1924. Δρόμο πού ἀκολούθησαν τόσα ἑκατομμύρια Ὁρθοδόξων, ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, διακόνων καί πιστῶν **ἐπί ἓνα σχεδόν αἰῶνα**.

Οἱ Καινοτόμοι Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές **ἀπό τό 1924 δῶκαν τούς**

Ὁρθοδόξους. Ὅλους δηλ. τούς Χριστιανούς πού ἀρνήθηκαν νά φραγγέψουν, νά ἀκολουθήσουν τό φράγγικο ἡμερολόγιο τοῦ Πάπα. **Ὁδηγοῦσαν τούς Ὁρθοδόξους στίς φυλακές, γκρέμιζαν τίς ἐκκλησίες τους, ἀποσχημάτιζαν τούς εὐσεβεῖς λευίτες καί τούς ὀδηγοῦσαν στή ἐξορία. Ἐφτασαν οἱ αἰρετικοί μέχρι καί στήν ἀνατροπή τῶν Ἐπιταφίων καί στήν βεβήλωση τῶν Τιμίων Δώρων, χύνοντάς τα στό ἔδαφος ἐν ὥρα τελέσεως τῆς φρικτῆς ἱερουργίας καί ἐπισωρεύοντας τήν ὀργήν τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ ἐν ἡμέρα Κρίσεως.**

Εἶναι, βέβαια, ἄξια, κατ' ἀρχάς, ἐπαίνου ἢ διακοπῆ τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν, ἀλλά παραμένουν οἱ ἀποτεριχίζόμενοι **ἐξ ἡμισίας Ὁρθόδοξοι, γιατί ἀκολουθοῦν τό Νέο φράγγικο Καλενδᾶριο**.

Στό κείμενο τῆς ἀποτεριχίσεώς τους δέν ἀναφέρουν τίποτε γιά τούς ἐπί ἓνα αἰῶνα συνεχιζόμενους μέχρις αἵματος καί θανάτου ἀγῶνες τῶν Ὁρθοδόξων. Λές καί ἡ αἴρεση προέκυψε ξαφνικά τό 2011!

Εἶναι ἐσφαλμένες οἱ θέσεις τους, γιατί **τό Νέο δέν ἀποτελεῖ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀλλά συναγωγή τοῦ Σατανᾶ καί ἐκκλησία πονηρευομένων, κατά τούς Πατέρες μας,**

- **ἀπό τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου τό 1924,**

- **ἀπό τῆς αἰρετικῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920,** πού γνωστοποιήθηκε μερικά χρόνια ἀργότερα,

- **ἀπό τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1965,** ἀπό τόν μασῶνο καί τυμπανιαῖο ψευδοπατριάρχη Ἀθηναγόρα,

- **ἀπό τῆς θεσμικῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τοῦ Σατανᾶ** (τῶν "ἐκκλησιῶν"),

- **ἀπό τά οὐνιτικά συλλεΐτουργα τῶν διαδόχων τοῦ Ἀθηναγόρα, Δημητρίου καί Βαρθολομαίου,**

- **ἀπό τίς πανδαμονιακές καί πανθηρησκειακές συμπροσευχές τῶν Μελετιῶν Καλαμαράδων καί τῶν Χριστοδούλων στήν Καμπέρα, στό Χαράρε, στό Βανκοῦβερ, στό Νέο Δελχί, τῶν Βαρθολομαίων στή Γροιλανδία καί τόν ἐρχομό τοῦ δικέρατου γίγαντα τῆς Ρώμης στήν Ἀθήνα, ἐπί Χριστοδούλου τοῦ ψευδοεπισκόπου, κατά τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου,**

- από της υπογραφής κοινών συμφωνιών με τους αίρετικούς Λατίνους στο Μπάλαμαντ και τους Μονοφυσίτες στο Σαμπεζύ της Έλβετίας,

- από της επίσημης συμφωνίας και της διακοινωνίας του Πατριαρχείου της Αντιόχειας με τους Μονοφυσίτες,

- από της ουνίτικης "λειτουργίας" στη Ραβέννα του π. Βαρθολομαίου και του ουνίτικου συλλειτουργού στον Άγιο Γεώργιο στην Πόλη του π. Βαρθολομαίου με τον αντίχριστο Πάπα Ράτσινγκερ...

Όποτε, πολύ ὄψιμα, χρησιμοποιώντας αντιπατερική επιχειρηματολογία οί υπό τον π. Τρικαμηνά και τον θεολόγο κ. Π. Σημάτη, κόβουν μέν τό μνημόσυνο και καλά κάνουν, αλλά παραμένουν στό Νέο, ανεπίσκοποι.

Παραμένουν εισέτι ἀκέφαλοι, κινδυνεύοντας νά περιπέσουν στην **αίρεση τῶν ἀκεφάλων τοῦ Σευήρου,** ἄν δέν ὑπαχθοῦν σέ Σύνοδο και Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπο. **Οί ἴδιοι χαρακτήρισαν ὀρθά τούς ἐπισκόπους τοῦ Νέου,** σύμφωνα μέ τόν ΙΕ΄ τῆς ΑΒ΄ Ἱερᾶς Συνόδου, **ψευδευπισκόπους.**

Ἐάν, ὄντως, εἶναι ψευδἐπίσκοποι - ὅπως κατά τούς Θεοφόρους Πατέρες και τό ἀληθινό νόημα τοῦ ΙΕ΄ τῆς ΑΒ΄ τούς ἀποδεικνύουμε ὅτι εἶναι-, εἶναι ψευδἐπίσκοποι ἐξ ἀρχῆς! Καί ὄχι μόνον κατά τόν ΙΕ΄ ὄφειλαν νά ἀποτειχιστοῦν, **ἀλλά και κατά τόν 31ο Ἀποστολικόν Κανόνα.**

Τόσα χρόνια βρίσκονταν σέ κοινωνία μέ τήν αίρεση και τήν συναγωγή τοῦ Σατανᾶ, τήν ψευδοεκκλησία τῶν πονηρευομένων!

Σέ τόσο μακροχρόνιους, ἐπί ἓνα σχεδόν αἰῶνα, ἀγῶνες, χρειάζεται πνευματική ἡγεσία ἀναμφισβήτητη.

Χρειάζεται Σύνοδος ἐπισκόπων.

Χρειάζονται νέες χειροτονίες νέων ἐπισκόπων και ἱερέων, ἰδιαίτερα ὅταν δέν ὑπάρχει ἄλλη τοπική ἐκκλησία πού νά μήν ἀκολουθεῖ τήν αίρεση και νά μπορεῖ νά παράσχει συνδρομή στούς ἀγωνιζομένους Ὁρθοδόξους, ὅπως ἐγινε στό παρελθόν, π.χ. στην περίοδο τῆς εἰκονομαχίας, ὅπου ἡ Δύση δέν εἶχε πέσει στην αίρεση!

Πῶς δηλ., θά ὑπάρξει διαδοχή στη ἀρχιερωσύνη και πού θά βρεθοῦν οί ἱερεῖς, γιά νά καθαγιάζουν τό ποίμνιο και νά τελοῦν τήν Θεία Εὐχαριστία, ὅταν αὐτό

αὐξάνεται συνεχῶς και ἀνέρχεται στό ἓνα περίπου ἑκατομμύριο στη χώρα μας, κατά τήν ἐπιτροπή ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τοῦ ΟΗΕ;

Πῶς θά ἐγκαινοσθοῦν οί Ἐκκλησίες;

Πῶς θά καθαγιασθεῖ τό Ἅγιο Μῦρο γιά τίς βαπτίσεις;

Πῶς θά ἐκδικάζονται τά ἀναφύμενα προβλήματα, πού προκύπτουν μέ τούς κληρικούς πού ἀτακτοῦν, σέ πρῶτο και σέ δεύτερο βαθμό και ἀπό ποιά ἐκκλησιαστικά δικαστήρια;

Πῶς θά ἀντιμετωπίζονται οί σχέσεις μέ τήν συντεταγμένη Πολιτεία, πού ζητεῖ συγκροτημένη Σύνοδο γιά τήν ἐπίλυση ἄπειρων καθημερινῶν διοικητικῶν προβλημάτων;

Ἐσφαλαν ἑκατομμύρια Ὁρθοδόξων ἀπό τό 1924 ὄχι μόνον στην Ἑλλάδα μας ἀλλά και στό ἐξωτερικό;

Ἐσφαλαν οί τρεῖς μεγαλύτεροι Ἅγιοι και Ὁμολογητές τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, Ἅγιος Φιλᾶρετος, Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς και Ἅγιος Ἀνδρέας τοῦ Νέου Ντιβέγιεβο και ὁ πολὺς Ἀντώνιος τοῦ Κιέβου, πρῶτος Μητροπολίτης τῶν Ρώσων πού συγκρότησαν Σύνοδο και ἀπέτελεσαν τήν συνέχεια τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας στην Διασπορά, ἐφ' ὅσον τό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας εἶχε ὑποδουλωθεῖ στόν ἀντίχριστο Σιωνιστικό-Μπολσεβικισμό;

Ἐσφαλε ὁ πολὺς Ἅγιος πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος, πού εὐωδίασε τό λείψανό του;

Ἐσφαλε ἡ μεγαλύτερη ἀσκητική μορφή τοῦ Ἁγίου Ὁρους στά χρόνια μας, ὁ ὄσιος Καλλίνικος ὁ Ἡσυχαστής;

Ἐσφαλαν ὁ Ὅσιος Εὐγένιος ὁ Λεμονῆς, ὁ Ὅσιος Ἰερώνυμος τῆς Αἰγίνης, ὁ γερο-Ἀββακούμ ὁ ἀνυπόδητος, ὁ πατήρ Ἰωάννης τῆς Ἀμφιάλης, ὁ παπα-Μόδεστος στην Κερασιά, ὁ παπα-Ἰωακείμ στόν Ἅγιο Νεῖλο, ὁ παπα-Εὐθύμιος στην Μονή Ἐσφιγμένου, ὁ παπα-Ἐφραίμ και ὁ παπα-Συμεών στην Ἁγία Ἄννα, οί προορατικοί και ὄσιοι Γεροντάδες μας, πού ἡ εὐχή τους τρουποῦσε τήν πέτρα, κατά τήν ἀγιορεῖτικη διάλεκτο;

(Συνεχίζεται).

«Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν»

1. Ποιά είναι ἡ προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ, κατὰ τοὺς Πατέρες, πού συνιστᾷ τὸ ἄγγελοις καί ἀνθρώποις ἀποκεκρυμμένον καί ἄγνωστον μυστήριον;
2. Ἐκβιάζεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τίς ἐπιλογές τοῦ ἀνθρώπου καί τὴν ἀποστασία τοῦ Ἐωσφόρου;
3. Εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀποτυχίας τοῦ ἀνθρώπου;
4. Τί σημαίνει τὸ ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν;
5. Ποιά εἶναι ἡ εἰκόνα, σύμφωνα μέ τὴν ὁποία δημιουργεῖται ὁ ἄνθρωπος;
6. Τί σημαίνει τὸ καθ' ὁμοίωσιν;
7. Ποιός εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας;
8. Γιατί ὁ Χριστὸς ὀνομάζεται πρωτότοκος πάσης κτίσεως ἀπὸ τὸν μέγα Παῦλο;
9. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος τέλειος μέσα στὸν παράδεισο ἢ ἀτελής καί νήπιος καί χρειάζοταν τὴν ὀλοκλήρωση; Πότε καί πῶς ἐπετεύχθη ἡ ὀλοκλήρωση, παρὰ τὴν ἀποτυχία καί τὴν πτώση τοῦ ἀνθρώπου;
10. Ποιὸ εἶναι τὸ Ἀρχέτυπο σύμφωνα μέ τὸ ὁποῖο δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἡ δομὴ του εἶναι θεολογική καί εἶναι κοσμημένος μέ σοφία, μέ λόγο καί ὅλα τὰ θεοπρεπῆ ἀγαθὰ;

Ἀγαπητὴ Ἀναστασία,

συνεχίζοντας τὴν ἀπάντησή μας στὰ ἐρωτήματα, πού θέσαμε στὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας, πρέπει ἀρχικὰ νὰ σημειώσουμε τὴν βασικὴ παραδοχὴ τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως μας, ὅτι κατὰ τοὺς Πατέρες ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος νὰ ζῆ θεοκεντρικά.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινός, πρέπει νὰ ὑπάρχει σέ κάθε στιγμή καί νὰ ζῆ θεοκεντρικά.

Ὅταν ἀρνεῖται τὸ Θεό, ἀρνεῖται τὸν ἑαυτό του καί αὐτοκαταστρέφεται.

Ὅταν ζῆ θεοκεντρικά, καταξιώνει μέχρι τὸ ἄπειρο τὸ ἑαυτό του, ἀναπτύσσεται καί ὀλοκληρώνεται μέχρι τὴν αἰωνιότητα.

Πρόσεξε, τώρα καί τὸ ἐξῆς:

ἡ ἀποδιοργάνωση πού δημιούργησε στὸν ἄνθρωπο ἢ ἁμαρτία, ἔφερε μαζί της τὴν ἀποδιοργάνωση καί τοῦ κόσμου.

Ὁ Θεός, κατὰ τὸν Ἅγιο Νικῆτα τὸν Στηθάτο, δημιουργώντας τὸν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα τοῦ Βασιλέως τῶν αἰώνων, τὸν ἔκανε "βασιλέα τῆς κτίσεως" καί "πάντων ἔχειν ἐποίησε τῶν ὄντων τοὺς λόγους, τὰς φύσεις καί τὴν γνῶσιν ἐν ἑαυτῷ".

Ἦταν, λοιπόν, ἀναπόφευκτο, ἡ ἀποδιοργάνωση τοῦ ἀνθρώπου νὰ φέρει τὴν διάσπαση τῶν "λόγων" καί τῶν "φύσεων" τῶν ὄντων.

Ὁ κόσμος, πρὶν ἀπὸ τὴν πτώση ἦταν σχετικὰ ἐνοποιημένος μέσα στὸν ἄνθρωπο. Μέ τὸν ἄνθρωπο ἡ κίνηση τῆς ὕλης ἀκολουθοῦσε φυσικὰ τὴν πρὸς τὸ Τέλος τῆς κατεύθυνση. Ἦταν καί αὐτὴ ὡς ἓνα μέτρο διὰ τοῦ ἀνθρώπου πνευματικῆ.

Ἀλλὰ ἡ παράβαση τοῦ Ἀδάμ ἔκανε νὰ ἐκτροχιασθεῖ ἡ κίνηση τῆς ὕλης. Ἀφοῦ ἡ σχέση τῆς ὕλης πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καί διὰ τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχὴ καί πρὸς τὸν Θεὸ ἀνατράπηκε, **ἡ ὕλη κλείστηκε στὸν ἑαυτό της, ἡ κίνησή της ἐγίνε τυφλὴ καί ἀδιέξοδη.**

Στὴν πτώση τοῦ ἀνθρώπου δηλ. ἐνυπάρχει καί μιὰ ἐκπτώση τῆς ἴδιας τῆς ὕλης. Ἔτσι ὁ ἐγκλωβισμὸς τοῦ ἀνθρώπου στὴν ὑλικότητα, μετέτρεψε τὸν "καλὰ λίαν" κόσμο σέ "ἐπίκηρο", καί οἱ ἄνθρωποι πού ντυθήκαμε τὴν ὑλικότητα, ζοῦμε μέσα στὸν κόσμο διὰ τῆς ὑλικότητας, δηλαδή μέ τοὺς δερμάτινους χιτῶνες, "πολυπαθῆ καί πολυσύφορον βίον," κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ.

Γράφει ὁ Μέγας Παλαμᾶς:

"Δι' αὐτὴν γάρ (τὴν ἁμαρτίαν) ἐνεδύθημεν τοὺς δερματίνους χιτῶνας ... καί μετωκίσθημεν εἰς τὸν πρόσκαιρον καί ἐπίκηρον τοῦτον κόσμον, καί κατεδικάσθημεν ζῆν πολυπαθῆ καί πολυσύφορον βίον".¹³

Τὸ "μετωκίσθημεν" δέν σημαίνει, συνεπῶς, ἀλλαγὴ τόπου -ἀφοῦ ἄλλωστε καί πρὶν ἀπὸ τὴν πτώση ὁ ἄνθρωπος δέν βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο- ἀλλὰ ἀλλαγὴ σχέσεων, καί τὴν ἔννοια αὐτὴ τοῦ χωρίου μποροῦμε σήμερα πού ξέρουμε πῶς ἡ

¹³ Ὁμιλία ΛΑ', PG 151, 388 C.

θέση είναι πάντοτε συνάρτηση σχέσεων, να την κατανοήσουμε καλύτερα.

Ζούσε ο πρωτόπλαστος χωρίς τέχνες, έξηγει ο Άγιος Μάξιμος ο Όμολογητής, γιατί η φυσική ευεξία που του είχε δοθεί, δεν διασκορπιζόταν, κι έτσι δεν βρισκόταν μέσα στις ανάγκες εκείνες, που για την αντιμετώπισή τους χρειάζονται σήμερα οι τέχνες.

Δεν χρειαζόταν τότε ούτε περιβολή, λόγω του ότι ήταν άπαθής, και γιαυτό δεν ντρεπόταν, ούτε υπέκειτο στους παγετούς και τους καύσωνες, για την αντιμετώπιση των οποίων επινοήθηκαν από τους ανθρώπους τα σπίτια και τα ρούχα. Σήμερα ο άνθρωπος κινείται γύρω από τις απατηλές έντυπώσεις, που του δημιουργούν στον έξωτερικό κόσμο τά αλογα πάθη για χάρη της φιληδονίας: είτε γύρω από τις τέχνες για την αντιμετώπιση των βιοτικών αναγκών, είτε γύρω από τους φυσικούς λόγους των όντων για χάρη της μαθήσεως.

Τίποτε όμως από αυτά δεν παρέσερνε τον άνθρωπο πριν από την πτώση, γιατί ήταν πάνω από όλα.

Ο πρωτόπλαστος, πράγματι, όντας άπαθής χάριτι, δεν είχε σχέση με τις απατηλές φαντασίες, που δημιουργούν με την ήδονή τά πάθη.

Έτσι όντας **άπροσδεής**, ήταν ελεύθερος από την υποχρεωτική χρησιμοποίηση των τεχνών και την αντιμετώπιση των αναγκών και όντας σοφός, βρισκόταν πάνω από την επιστήμη των όντων, που η άνευρεσή της απαιτεί την σπουδή και την μάθηση.

Ανάμεσα στά άλλα παράδοξα και αντίθετα με την **Θεολογία των Καπαδοκών Πατέρων** και των κορυφαίων μεταγενέστερων **Πατέρων, Αγίου Μαξίμου του Όμολογητού και Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά**, που δίδαξε στην Δύση ο Αύγουστίνος, που έγινε αίρετική, είναι και τό *"si homo non periisset, Filius hominis non venisset"*¹⁴

Με την θεολογία αυτή του Αύγουστίνου παγιδεύτηκε η χριστιανική ζωή και οι πραγματικότητες της Έκκλησίας, των μυστηρίων και της πίστεως στά όρια που προσδιορίζει η άμαρτία.

Ο Χριστός μας στην προοπτική αυτή δεν είναι τόσο ο δημιουργός και άνακεφαλαιωτής των πάντων, τό Α και τό Ω, που διδάσκει η Άγία Γραφή, αλλά μονοδιάστατα ο λυτρωτής από την άμαρτία.

Η χριστιανική ζωή με τον Αύγουστίνο, δεν νοείται τόσο ως πραγμάτωση του αρχικού προορισμού του Άδάμ, ως δυναμική μεταμόρφωση του ανθρώπου και του κόσμου και ένωση με τό Θεό, αλλά ως άπλη άποφυγή της άμαρτίας!

Τά μυστήρια της Έκκλησίας δεν είναι πραγμάτωση έδω και τώρα της Βασιλείας του Θεού και φανέρωσή της, αλλά άπλά θρησκευτικά καθήκοντα ή μέσα για να άποκτηθεί η χάρις.

Τό ίδιο και τά καλά έργα και η πίστη!

Τά όρια στενεύουν με τον τρόπο αυτό άσφυκτικά!

Η Έκκλησία ξεχνάει τον όντολογικό δεσμό της με τον κόσμο. Και ο κόσμος, μή βλέποντας την γνησιότητά του να καταξιώνεται μέσα στη Έκκλησία, μιλάει για άλλοτρίωση και κόβει την σχέση του μ' αυτήν...

Η θεολογία της εικόνας και των δερματινων χιτώνων, κατά τους Οικουμενικούς διδασκάλους και Θεοφόρους Πατέρες μας, ξεπερνάει αυτές τις δυσκολίες και άλλες παραπλήσιες και μπορεί να βοηθήσει πραγματικά τον άνθρωπο και τον κόσμο.

Βλέποντας τον άνθρωπο και τον κόσμο ως εικόνα, τιμά την εικόνα και τό ύλικό που εικονίζει την εικόνα.

Όταν τό ύλικό ζητάει να άυτονομηθεί, να μην εικονίζει την εικόνα, τό άρχέτυπο, αλλά τον έαυτό του, δεν διστάζει να διακηρύξει ότι **με την πράξη του αυτή τό ύλικό άυτοκαταστρέφεται**.

Καταδικάζει ριζικά την πράξη της άυτονόμησης, αλλά συνεχίζει να αγαπά τό τραυματισμένο και φθαρμένο ύλικό, άφοϋ ο Θεός τό άποδέχθηκε και τοϋδωσε με την άγάπη του τις νέες δυνατότητες και την καινούργια λειτουργικότητα των **δερματινων χιτώνων**.

Τιμά τους δερματινους χιτώνες, τό γάμο, την επιστήμη, την πολιτική, τον πατριωτισμό, την τέχνη κλπ., χωρίς όμως να διστάζει να είδοποιεί τους ανθρώπους ότι η άυτονόμηση και άυτών φέρνει την τελική παγίωση της άμαρτίας και την άπώλεια του

¹⁴ Augustinus, Enchiridion sive de fide, spe et charitate, VIII, 27-IX, 29.

άνθρωπου μέσα της. Μέ την ταυτόχρονη αυτή κρίση και καταξίωση του κόσμου, ή Ὁρθόδοξη θεολογία μένει πιστή στη βιβλικοπατερική διδασκαλία για τό δίμορφο χαρακτήρα τών δερμάτιων χιτώνων.

Ἡ θέση αυτή της παραδόσεώς μας ἔχει ιδιαίτερη σημασία για τό σημερινό κόσμο. Δείχνει από τό ἕνα μέρος, ότι τό νά ἐναποθέσει ὁ ἄνθρωπος τήν ἐλπίδα του ἀποκλειστικά στους δερμάτινους χιτώνες, σέ ὁποιαδήποτε ἔκφρασή τους, ἀποτελεῖ ὄχι μόνο ματαιοπονία καί οὐτοπία, ἀλλά τραγικό λάθος.

Ὁ Χρυσορρήμων πατέρας μας ὑπῆρξε σκληρός ἀπέναντι σέ χριστιανούς, πού παραθεωρώντας τήν πνευματική ἐργασία, ἔβαζαν ὅλη τήν φροντίδα καί ἐλπίδα στά κοσμικά ἔργα.

"Τώρα δέ, γράφει ὁ Μέγας Ἱεράρχης, στά μέν βιωτικά ἔργα καθένας εἶναι πιό κοφτερός καί ἀπό τό ξίφος καί αὐτοί δηλ. πού ἀσχολοῦνται μέ τίς τέχνες καί αὐτοί πού ἀσχολοῦνται μέ τά πολιτικά πράγματα. Στά δέ ἀναγκαῖα καί πνευματικά εἴμαστε ὅλοι ραθυμότεροι, καί τά μέν πάρεργα τά θεωροῦμε ὡς κατ' ἐξοχήν κύρια ἔργα, ἐκεῖνα δέ τά ἔργα πού θά ἔπρεπε νά τά θεωρούσαμε ὡς κατ' ἐξοχήν ἀναγκαιότερα, πού ἀπτονται δηλ. τῆς σωτηρίας μας καί τῆς αἰώνιας ζωῆς, αὐτά οὔτε κἄν ὡς πάρεργα δέν τά θεωροῦμε!"¹⁵

Ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ θέωση

Οἱ δερμάτινοι χιτώνες ἐκφράζουν τήν νεκρότητα τήν ὁποία περιβλήθηκε ὡς δεύτερη φύση του μετά τήν πτώση ὁ

¹⁵ Λόγος στό κατά Ἰωάννην, 30, 3, PG 59, 175.

άνθρωπος. "Τούς δερμάτινους χιτώνες γιαυτό τούς κατασκεύασε ὁ Θεός, σάν νά περιέβαλε τόν ἄνθρωπο μέ νεκρότητα". Ἐνῶ πρίν ἀπό τήν πτώση ἦταν γυμνός "τῆς τῶν νεκρῶν δερμάτων ἐπιβολῆς", κατόπιν "δέρμασι νεκροῖς περικαλύπτεται", κατά τόν **Ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης**. Ἔτσι, λοιπόν προστέθηκε στήν κτισθεῖσα φύση, πού ἦταν προορισμένη για τήν ἀθανασία, ἡ νεκρότητα ἀπό τήν ἄλογη φύση.

Ἔτσι διαμορφώνεται μία νέα κατάσταση, στήν ὁποία βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος, μία κατάσταση νεκρότητος, ζωῆ μέσα στό θάνατο. Ἡ ἀλλαγὴ εἶναι τεράστια, ἀποτελεῖ πλήρη ἀντιστροφή τῶν πραγμάτων.

Ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει πιά, ὅπως πρίν, ὡς συστατικό χαρακτηριστικό του τήν ζωή, δέν ὑπάρχει χάρι στή ζωή πού ἀναβλύζει φυσικά ἀπό μέσα του, **ὑπάρχει ὅσο ἀναβάλλει τό θάνατο**. Αὐτό πού κυρίως ὑπάρχει τώρα εἶναι ὁ θάνατος, ἡ ζωή ἔχει μετατραπεί σέ ἐπιβίωση.

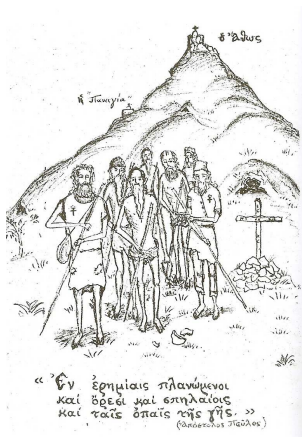
Μέσα ἀπό τήν διδασκαλία τοῦ **Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ** διδασκόμαστε ότι ὁ πρωτόπλαστος ἐπείγεται, μετά τήν πτώση, νά δημιουργήσει στόν ἑαυτό του μέ τρόπο τεχνητό τίς ιδιότητες τοῦ Θεοῦ, νά δημιουργήσει μέσα του αὐτόνομα, "δίχα Θεοῦ καί πρό Θεοῦ καί οὐ κατά Θεόν", ὅτι εἶναι ἀποκλειστικό χαρακτηριστικό τοῦ Θεοῦ, **τήν αὐτοζωή**. Ἐγκατέλειψε ἔτσι τήν ἀρμόζουσα στή φύση του θεῖα τροφή καί διάλεξε για νά φτιάξει τήν ξεχωριστή δική του ζωή ὡς τροφή τόν καρπό τοῦ ἀπαγορευμένου δένδρου, πού ὡστόσο εἶχε διδαχθεῖ ἀπό πρίν ὅτι ἦταν καρπός τῆς διαρκοῦς ροῆς, ἀλλαγῆς καί ἀλλοιώσεως.

Ἔτσι ἔκανε ἀνάλογη μέ τόν καρπό, φθαρτή καί τήν ζωή του, δημιούργησε ζωντανό μέσα του τόν θάνατο. Γιατί, ἀφοῦ ὁ θάνατος ὑπάρχει, ἐξηγεῖ ὁ **θεοφόρος πατήρ**, ὡς ἡ φθορά αὐτοῦ πού κάθε φορά δημιουργεῖται, διαρκῶς δέ τό δημιουργούμενο μέ τήν εἰσροή καί ἀπορροή τῶν τροφῶν σῶμα φθείρεται κατά τρόπο φυσικό, εἶναι φανερό πῶς ἐκεῖνα μέ τά ὁποία πίστεψε ὁ Ὁ Ἄδάμ ὅτι δημιουργεῖται ἡ ζωή, αὐτά δημιούργησαν μέσα του καί μέσα μας καί συντηροῦν ἔκτοτε ἀκμαῖο τόν θάνατο. Ἔτσι ὁ Ἄδάμ παρέδωσε τροφή στό θάνατο ὁλόκληρη τή φύση. Καί "ὁ μέν

θάνατος ζῆ δι' ὄλου τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, ἡμᾶς βρῶσιν ποιούμενος, ἡμεῖς δέ ζῶμεν οὐδέποτε, ἀεὶ φθορᾶς ὑπ' αὐτοῦ κατεσθιόμενοι". Γι' αὐτό, λίγο πῶ κάτω, ὀνομάζει "τό πέρας τῆς παρουσίας τάυτης ζωῆς, οὐ θάνατον, ἀλλά θανάτου ἀπαλλαγὴν"¹⁶

Ἡ νεκρότητα, λοιπόν, ἢ ἀπουσία τῆς ζωῆς, πού βιώνεται ἀπὸ τίς εὐαίσθητες ψυχές κάθε ἐποχῆς ὡς ἀπουσία νοήματος, ὁ "ὕγρός καὶ διαλελυμένος" (κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα)¹⁷ ἢ καὶ "κατεψυγμένος" βίος, (κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης), εἶναι ἡ πρώτη διάσταση τῶν δερματίνων χιτῶνων.

Ἡ Ζωὴ καὶ Ὁδός, ὁ Χριστός μας, ἀποτελεῖ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ὄχι μόνον ἀρνητικά, λυτρώνοντάς τον ἀπὸ τίς συνέπειες τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀλλὰ καὶ θετικά, ὀλοκληρώνοντας τό εἰκονικό προπρωτικό εἶναι του. Ἡ σχέση του μέ τὸν ἄνθρωπο δέν εἶναι μόνον ἱαματική. **Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κάτι πολύ εὐρύτερο ἀπὸ τὴν ἀπολύτρωση, συμπίπτει μέ τὴν θέωση.**

Ἡ θέωση συμπίπτει μέ τὴν χριστοποίηση. Ὁ Μέγας Παῦλος στὴν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολή του, ὅπου ὑμνεῖ τὸν Χριστὸν μας ὡς **"εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκον πάσης κτίσεως..."** (1, 15-18), καλεῖ **"πάντα ἄνθρωπον"** νά γίνε **"τέλειος ἐν Χριστῷ"** (1, 28) καὶ τοὺς πιστοὺς

¹⁶ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Περί διαφόρων ἀποριῶν τῶν ἁγίων Διονυσίου καὶ Γρηγορίου, PG 91, 1156 C-1157 A, 1157 C.

¹⁷ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς Β' Κορινθίους, ὁμιλία 1, 4, PG 61 387.

νά εἶναι **"πεπληρωμένοι ἐν Αὐτῷ"** (2, 10). Προτρέποντας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τοὺς πιστοὺς νά ἀναδειχθοῦν **"εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ"** (Ἐφ. 4, 13), νά ἀποκτήσουν **"νοῦν Χριστοῦ"** (Α' Κορ. 2, 16), **"καρδίαν Χριστοῦ"** (Ἐφ. 3, 17), δέν τό κάνει γιὰ λόγους ἐξωτερικῆς εὐλάβειας καὶ συναισθηματικότητας, μιλάει ὄντολογικά. Δέν προτρέπει σέ μιά ἐξωτερικὴ μίμηση καὶ ἀπλῆ ἠθικὴ βελτίωση, ἀλλὰ σέ μιά **πραγματικὴ χριστοποίηση.** Ἐπειδὴ, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Μαξίμος, **"ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος καὶ Θεός... βούλεται ἀεὶ καὶ ἐν πᾶσι τῆς αὐτοῦ ἐνσωματώσεως ἐνεργεῖσθαι τό μυστήριον"**.¹⁸

Τό **"ἐν Χριστῷ ζῆν"** τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας **τό ὀνόμασαν θέωση,** κυρίως γιὰ νά ἐξασφαλίσουν τὸν τελικὸ σκοπὸ καὶ τό πραγματικὸ περιεχόμενο τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀπὸ τοὺς κινδύνους πού δημιουργοῦσαν οἱ αἱρέσεις. (Συνεχίζεται στὸ ἐπόμενο τεῦχος).

Ἐξέλιξη ἢ δημιουργία; (συνέχεια ἀπὸ τό προηγούμενο τεῦχος)

Ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου ὑπέστη ποικίλη κριτικὴ, θετικὴ καὶ ἀρνητικὴ. Ἐξάλλου οἱ ὀπαδοὶ του ἀναθεώρησαν ὀρισμένες θέσεις τῆς ἢ προχώρησαν πολύ πῶ πέρα ἀπὸ τὸν Δαρβίνο. Προχώρησαν μάλιστα τόσο, ὥστε σήμερα νά γίνεται λόγος γιὰ μιά θεωρία τῆς ἐξελιξέως, πού συνεχῶς ἐξελισσεται!... Ἐφτασε δέ σέ τέτοιο σημεῖο ἐξελιξέως, ὥστε ἂν ἦταν δυνατό ν' ἀναστηθεῖ ὁ Δαρβίνος, ἴσως νά μὴν ἀναγνώριζε τὴν θεωρία του!

¹⁸ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Περί διαφόρων ἀποριῶν, PG 91, 1084 D.

Δέν πρέπει νά μᾶς ξενίξει τό γεγονός. Γιατί ὁ Δαρβίνος δέν εἶχε στή διάθεσή του τά βιοχημικά καί οἰκοφυσιολογικά καί γενετικά δεδομένα, πού θά τοῦ ἐπέτρεπαν νά εἰσχωρήσει στούς μηχανισμούς ὁμοιοστασίας, προσαρμογῆς καί ἐξελιξέως τῶν ὀργανισμῶν. Πέρα ἀπό τό γεγονός ὅτι ἦταν ἔντονα ἐπηρεασμένος ἀπό τίς ἀπόψεις τοῦ Μάλθους καί τοῦ Λαμάρκ, ὁ ἴδιος ἦταν ἕνας ἰκανότατος φυσιολόγος, ὁ ὁποῖος μελέτησε καί προσπάθησε νά ἐξηγήσει τήν δυναμική τῶν ὀργανισμῶν ἐπί τόπου. Δέν γνώριζε τή σημασία καί τόν τρόπο λειτουργίας τῶν φορέων τῆς κληρονομικότητας (γονιδίων). Οὔτε τόν ρόλλο τῶν χρωματοσωμάτων καί τῆς διπλῆς ἕλικας τοῦ DNA, πού γνωρίζουμε σήμερα.

Οἱ σύγχρονοι ὑγιῶς σκεπτόμενοι ἐπιστήμονες - Βιολόγοι, Παλαιοντολόγοι, Ζωολόγοι, Φυσιολόγοι, Γενετιστές - οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται μέ πνεῦμα εὐθύνης, στέκονται ἐπιφυλακτικοί μπροστά σ' ὅσους ἀποφαίνονται περὶ τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου. Διαμαρτύρονται ἐπίσης καί γιά ὅσα λέγονται σέ βάρος τῆς Βιβλικῆς διηγήσεως περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου. Γιατί ἡ ἐπιστήμη δέν μπορεῖ νά βεβαιώσει ἀπόλυτα τήν ὅποια θέση, πού μιλάει δογματικά καί ἀποφαντικά γιά τήν τή πρώτη ἀρχή τῶν ὄντων. Ἀπεναντίας οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες, πού ἔχουν ἀγαθή πρόθεση καί εἰλικρινῆ διάθεση, μένουν κατάπληκτοι, διαπιστώνοντας πῶς τό τόσο μεγάλο καί βαθύ μυστήριο τῆς ζωῆς διατυπώνεται στήν Ἁγία Γραφή μέ τόση ἀπέριπτη ἀπλότητα, λιτότητα, σαφήνεια καί καθαρότητα.¹⁹

Ὁ φυσικός **Τζών Φλέμιγκ**, σχετικά μέ τούς προβληματισμούς πού ἔχουν διατυπωθεῖ μέχρι σήμερα ἔχει γράψει: "Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τούς ὑλιστές καί τούς ὀπαδούς τῆς θεωρίας ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπό τό κτήνος ... ἡ βιβλική ἰδέα τῆς δημιουργίας εἶναι πολύ περισσότερο ἰκανοποιητική καί ἐπαρκής, διότι ἡ πηγή τῆς δυνάμεως ἡ ὁποία διεγείρει καί παράγει τή σκέψη μέ τήν ἐπίδραση καί τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, τοποθετεῖται σέ μιὰ

ὑπέριστη καί ἀνεξάρτητη διάνοια... ἡ δέ θεωρία τῆς ἐξελιξέως εἶναι ἀνίσχυρη νά ἐξηγήσει τό παρελθόν ἢ νά ἐμπνεύσει ἐλπίδες γιά τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητας". Ὁ δέ βραβευμένος μέ Νόμπελ φυσικός **Ἄρθουρ Κόμπτον**, δίδασκε στούς φοιτητές του ὅτι: "Εἶναι πολύ δύσκολο νά ἀποφύγουμε, καί ὀφείλουμε νά δεχθοῦμε μιὰ ἐρμηνεῖα, κατά τήν ὁποία ἡ λειτουργία τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς φαίνεται νά ὑπόκειται σέ μιὰ σκεπτόμενη δύναμη, ἡ ὁποία τήν κατευθύνει σέ ὀρισμένο σκοπὸ".²⁰

Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί πιστεύουμε στόν παντοδύναμο καί ἀγαθὸ Θεό, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τόν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός ("ἐκ μὴ ὄντων"), ὄχι ὡς ἕνα ἀναπόδεικτο αὐθαίρετο ἀξίωμα ἀλλά ὡς προϊόν γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀφήγηση τῆς δημιουργίας ἀπό τόν προφήτη Μωϋσῆ στή Γένεση δέν εἶναι ἐπιστημονική πραγματεία (μέ τή δυτική ἔννοια), ἀλλά μαρτυρία θεογνωσίας. Χωρίς νά στερεῖται ἐπιστημονικῶν στοιχείων, ἄλλων μὲν ἀπλοϊκῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί ἄλλων διαχρονικῶς παραδεκτῶν, ἡ ἀφήγηση τοῦ Μωυσέως εἶναι κατ' ἐξοχήν μαρτυρία ὅτι ὁ Θεὸς δημιούργησε τόν σύμπαντα κόσμον..."²¹

Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ παλαιότερα διατυπωθεῖσα ἐκτίμηση τοῦ διάσημου Γάλλου Γεωλόγου **Charles Barrois** (Μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου, τῆς Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἀμερικῆς καί τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ρώμης), ὁ ὁποῖος, ὅταν ρωτήθηκε νά πεῖ τά νεότερα πορίσματα τῆς Γεωλογίας, ἐπανέλαβε τό τοῦ **Albert Lapparen**, διακεκομμένου ἐπίσης Γεωλόγου: "Ἐάν ἔπρεπε νά συνοψίσω σέ

¹⁹ **Νικολάου Βασιλειάδη**, Ὁ Δαρβίνος καί ἡ θεωρία τῆς ἐξελιξέως, Ἀθήναι 1995, σελ. 4-5.

²⁰ **Ἀθανάσιου Ἀβραμίδη**, καθηγητῆ Παθολογίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, στήν μελέτη του: *Τύχη, ἐξέλιξη ἢ δημιουργία*; Ἀθήναι 2010, στή σελ. 117 παραπέμπει στήν ἐργασία του: *Ἡ προέλευση τοῦ κόσμου καί τῆς ζωῆς, καί οἱ θεωρίες τῆς ἐξελιξέως*, Ἀθήνα, 2006.

²¹ Ἱερομονάχου **Λουκά Γρηγοριάτου**, ἱατροῦ, *Πνευματικὲς προϋποθέσεις γιά τήν προσέγγιση τῆς θεωρίας τῆς ἐξελιξέως*, περιοδικό Παρακαταθήκη, Α', Ἰούλ.-Αὐγ. 2009, Β' Σεπτ.-Ὀκτ. 2009, Γ' Νοέμβρ.-Δεκ. 2009, Δ' Ἰαν.-Φεβρ. 2010.

σαράντα γραμμές τὰ ἀυθεντικά προοίσιμα τῆς Γεωλογίας, θά ἀντέγραφα τό κείμενο τῆς Γενέσεως, δηλαδή τήν ἱστορία τῆς δημιουργίας, ὅπως τήν ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς²²

**Ὁ πατήρ Ἰωάννης Ρωμανίδης, καθηγητής
Δογματικῆς Α.Π.Θ. δίδασκε:**

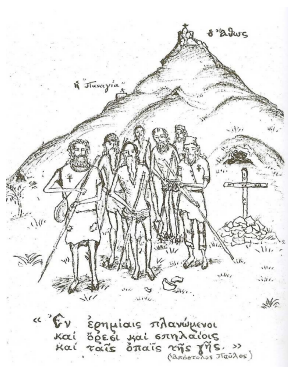
» Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ θεραπεία τῆς νόσου τοῦ σκοτισμένου νοός, πού προήλθε ἀπό τήν πτώση στό παρά φύση τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά ὅπως ἔχει ἐξελιχθεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἀντί νά εἶναι ἓνα συγκρότημα ἀπό Πνευματικούς Πατέρες, ὅπως ἓνα νοσοκομεῖο, πού ἔχει ἄς ποῦμε πενήντα γιατρούς, πέρασαν δύο χιλιάδες χρόνια καί βρέθηκε νοσοκομεῖο χωρίς γιατρούς, ἀλλά λέγονται γιατροί αὐτοί πού εἶναι μέσα καί δέν θεραπεύουν τίποτα.

Δηλαδή κινδυνεύουμε νά φθάσουμε σέ αὐτό τό σημεῖο καί τό μόνο πράγμα πού θά μᾶς γλυτώσει εἶναι ἡ ἐπάνοδος στους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερα ἔχει γίνει μία διαστροφή τῆς ἐννοίας τῆς ὑπακοῆς. Καί κάποιος διδάσκει ὅτι οἱ Πατέρες λένε νά κάνεις ὑπακοή στόν Πνευματικό Πατέρα. **Ναί, ἀλλά σέ ποιόν Πνευματικό Πατέρα;**

Αὐτό εἶναι τό πρόβλημα.

Δέν θά κάνεις ὑπακοή σέ ὅποιονδήποτε Πατέρα, ὁ ὁποῖος ΔΕΝ ἔχει ἰδέα ἀπό κάθαρση νοός, γιατί ἔτσι δέν θά ἀποκτήσεις κεκαθαμένο νοῦ. Δέν θά καθαρισθεῖ ποτέ ὁ νοῦς σου.

Καί νά θυμάσθε ΔΕΝ προσευχόμαστε γιά νά γίνει ἡ φώτιση στήν μέλλουσα ζωῆ. Ἡ ὄλη προσπάθεια τῆς φώτισης εἶναι γι' αὐτή τή ζωῆ.

Καί σέ αὐτή τή ζωῆ πρέπει νά γίνει ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας.

Ἔτσι, ἀλλάζοντας τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα ἀλλάζει καί ἡ κοινωνική δομή.

²² Ἀθανάσιου Ἀβραμίδα, καθηγητῆ Παθολογίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τύχη, ἐξέλιξη ἢ Δημιουργία; Ἀθῆναι 2010, σελ. 123.

Γι' αὐτό τό λόγο οἱ Ὁρθόδοξοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶχαν τεράστια ἐπίδραση ἐπί τῶν κοινωνικῶν θεμάτων τῆς ἐποχῆς τους. Γι' αὐτό ἡ νομοθεσία τῆς Κῶν/πόλης ἔφθασε στά ὕψη γιά τήν ἐποχή της.»

Εἶπε ὁ πατήρ Ἰωάννης Ρωμανίδης :
«Ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς τό πρόβλημα θά εἶναι οἱ Δεσποτάδες μας.

Ποιά πίστη ἔχουν.»

Ἀγαπητέ μου Νίκο,
χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε.

Φτάσανε ἐκεῖνες οἱ ἡμέρες γιά τίς ὁποῖες προεῖπε ὁ Κύριος ὅτι θά συμβαίνουν ὅλα ὅσα βλέπουμε νά γίνονται γύρω μας.

Τώρα θά φαίνονται ὅμως καί οἱ δόκιμοι Χριστιανοί, οἱ πραγματικοί δηλ. Ὁρθόδοξοι.

Αὐτοί πού γνωρίζουν τί πιστεύουν καί γιατί τό πιστεύουν!

Ἐμεῖς, οἱ ἀληθινοί Χριστιανοί, οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, ἔχουμε τήν ἀλήθεια.

Πιστεύουμε αὐτό πού πίστευε ἡ Ἐκκλησία πάντα!

Ἀκολουθοῦμε αὐτό πού ἀκολουθοῦσε ἡ Ἐκκλησία πάντα!

Ὅλες οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι εἶχαν τό Παλαιό Ἡμερολόγιο.

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ἦταν μέ τό παλαιό ἡμερολόγιο.

Στό Νέο δέν ὑπάρχει Ἅγιος!

Καταχρηστικά τό λέμε, βέβαια, παλαιό!

Εἶναι τό ἡμερολόγιο ἢ μάλλον τό Ἐορτολόγιο τῶν Πατέρων, τῶν Ὁσίων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁμολογητῶν.

Εἶναι τό Ἐορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας!

Ἡ Ἐκκλησία δέν γνωρίζει οὔτε γνώρισε ποτέ Νέο Ἡμερολόγιο.

Τό Νέο δέν πατάει πουθενά! Τό πήραν οἱ ἄνεμοι καί τό σκόρπισαν στίς τέσσερις ἄκρες τῆς γῆς... ἔλεγε ὁ ἅγιος Γέροντάς μου, ὁ **παπα-Μόδεστος!**

Ὅποιος τό ἀκολουθεῖ δέν ἔχει τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος (ἀριστερά).
Δεξιά οἱ δύο μεγαλύτεροι Ἅγιοι τῶν Ὁρθόδοξων
μέσα στόν 20ο αἰῶνα συλλειτουργοῦντες.
Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος
καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς.

Γιατί;

Διότι εἶναι ἀναθεματισμένο.

Ὅσοι ἀκολουθοῦν τό Νέο εἶναι ὑπό τά φρικτά ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Πατέρων τοῦ 1583 καί 1592, ὅπως καί τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν τοῦ 1848!

Ὁ Οἰκουμενισμός, ἔχεις καταλάβει, ἐπίσης, τί εἶναι.

Εἶναι ἡ ἄρνηση τῆς Πίστεως μας στήν Μοναδικότητα τῆς Ἁγίας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Εἶναι δηλ. βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Τόσο ὁ Παπισμός, ὅσο καί ὁ Μονοφυσιτισμός καί ὁ Προτεσταντισμός εἶναι καταδικασμένες ἀπό τήν Ἐκκλησία μας αἰρέσεις.

Οἱ Νεοημερολογίτες συμπροσεύχονται μέ τοὺς αἰρετικούς αὐτούς. Συνάπτουν συμφωνίες μαζί τους, τοὺς ἀναγνωρίζουν ὡς "ἐκκλησία". Ἐπικοινωνοῦν μαζί τους καί ἔχουν ὑπογράψει ἀλληλοαναγνώριση τῶν μυστηρίων. Καί ἐφαρμόζουν, ἰδιαίτερα στό ἐξωτερικό καί στή Γερμανία, ὅπου ζεῖτε τήν διακοινωνία! Δηλ. τό κοινό ποτήριο!

Χωρίς οἱ αἰρετικοί αὐτοί νά ἀποκηρύξουν τίς αἰρέσεις τους...

Στή συνέχεια περάσαν σέ συμπροσευχές, ἀκόμη καί μέ τοὺς ἀντιχριστοὺς Μωαμεθανούς, τοὺς Ἑβραίους καί τοὺς Βουδιστές.

Ἀκόμη δέν διστάζουν νά συμπροσεύχονται καί μέ εἰδωλολάτρες!

Ἔτσι ἀρνοῦνται τήν πίστη στόν ἕνα Θεό, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν γλυκύτατό μας Ἰησοῦν Χριστόν, ἀφοῦ, ἀντί νά τοὺς διαφωτίσουν γιά τήν μόνη ἀλήθεια, τοὺς ἀφήνουν στήν πλάνη καί στήν κακοδοξία.

Καί συγκοινωνοῦν καί οἱ ἴδιοι μέ τόν ἴδιο τόν διάβολο, πού λατρεύουν ἐκεῖνοι...

Ἄρα στό Νέο δέν ὑπάρχει ἐκκλησία. Δέν ὑπάρχει ἡ ἱερωσύνη.

Δέν ὑπάρχει ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Τό ἐρώτημά Σου θά μπορούσε νά εἶναι:

Γιατί νά μὴν πᾶμε τότε στήν Παπική ἢ στήν Προτεσταντική ἐκκλησία;

Ἀκριβῶς δηλ. τό ἴδιο πού ρωτᾷ ἡ κοπέλα:

Γιατί νά μὴν πᾶμε στήν ἐκκλησία στό Χέρφορντ;

Ἀπλούστατα, γιατί δέν εἶναι ἐκκλησία τό Νέο.

Εἶναι ὅ,τι εἶναι ἡ Παπική παρασυναγωγή καί ἡ Προτεσταντική κακοδοξία.

Ὅσο γιά νά πειστεῖ ἡ κοπέλα, θά πρέπει νά δείξεις τά σημάδια τοῦ ἀληθινοῦ καί γνήσιου Χριστιανοῦ.

Νά ὑπερέχεις σέ ἀρετή, σέ ἀληθινή κατά Θεόν σοφία, σέ νηστεία, σέ προσευχή. Νά διακρίνεσαι ἀπό τοὺς ἄλλους, ὄχι τόσο μέ τήν πειθῶ τῶν λόγων Σου, ὅσο μέ τήν κατά Θεόν ζωὴ Σου.

Νά εἶσαι εἰλικρινής.

Ἀληθινός.

Γνήσιος ἄνθρωπος καί ἔντιμος σέ ὅλες τίς ἐνέργειές Σου.

Νά ἐγκρατεῦσαι, νά ἀγαπᾷς τήν καθαρότητα καί πάνω ἀπό ὅλα νά ἀγαπᾷς τόν Χριστόν μας.

Ὅπως λέει ὁ **Κύριος**, "οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσι οἱ ἄνθρωποι τά καλά ὑμῶν ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν Τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς".

Νά μπῆτε καί στήν ιστοσελίδα μας καί νά βρῆτε πληροφορίες.

Νά τυπώσεις καί μερικά ἀπό αὐτά πού βρίσκονται ἐκεῖ καί νά τά διαβάσετε μαζί. Ἰδιαίτερα τήν πρώτη σελίδα, ἀλλά καί στό λῆμμα "Κολλυβάδες" θά βρῆτε πολλές ἀπαντήσεις σ' αὐτά πού ρωτᾷτε, ἡ ἠλεκτρονική μας διεύθυνση εἶναι:

orthway.org

Τώρα δέν έχει ιδιαίτερη σημασία, πού θά γίνει ό γάμος, όσον άφορᾶ δηλ. τόν χῶρο. Άν δέν ύπάρχει Ίερός Ναός κοντά Σας, μπορεί άκόμη και σέ έναν ώραίο κήπο νά γίνει τό Μυστήριο, όπου θά βάλετε τίς άγιες εικόνες και θά τοποθετηθοῦν τά στέφανα σέ ένα εὐτρεπισμένο τραπέζι, πάνω στό Άγιον Εὐαγγέλιο!

Παντοῦ δηλαδή, μπορεί νά γίνει ό γάμος. Άρκει, πρῶτον, νά εἶναι Ὁρθόδοξος ό ιερέας και όχι φραγκόπαπας, όπως εἶναι οἱ ψευτοπαπάδες τοῦ Νέου, και δεύτερον, νά ξέρετε τί πιστεύετε και γιατί.

Χρειάζεστε περισσότερη κατήχηση. Μελέτη. Πίστη θερμή. Αποφασιστικότητα!

Άγαπητέ μου Νίκο,

Νά συνταχθῆτε μέ τήν Άγία Ὁρθοδοξία! Καί τότε θά δῆτε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, θά δῆτε τόν οὐρανό νά ανοίγει και νά Σᾶς συνοδεύουν οἱ Άγγελοι και οἱ Άγιοι θά Σᾶς εὐλογοῦν σέ όλη Σας τή ζωή.

Ἡ διαφορά μας μέ τό Νέο εἶναι:

Ὁρθοδοξία και αἵρεση.

Ἐχεις και Σύ καθήκον νά πληροφορήσεις, νά ἐξηγήσεις και νά κατηχήσεις.

Τό Νέο εἶναι ἐκκοσμηκευμένο. Τό Νέο ἐκτός τῶν παραπάνω φρικτῶν αἱρέσεων, σημαίνει και χαλάρωση στήν πνευματική ζωή.

Ἐκεῖ δέν νηστεύουν.

Δέν προσεύχονται μέ απόδειπνο και χαιρετισμούς στήν Παναγία μας.

Δέν μελετοῦν τούς Πατέρες!

Δέν ακολουθοῦν τό αἰώνιο τυπικό της Άγίας Ὁρθοδοξίας.

Ἐχουν καταργήσει πολλές Γιορτές Άγίων, ἔχουν καταργήσει τήν νηστεία τῶν **Άγίων Αποστόλων.**

Γιορτάζουν τίς ἀκίνητες Γιορτές μέ τόν Πάπα και τίς κινητές μέ τό Παληό!

Πλήρης σύγχυση και αποκορύφωμα ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας!

Οὐσιαστικά εἶναι γυμνοί της Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι γνωρίσαμε τήν ἀλήθεια, ἔχουμε καθήκον νά μή δώσουμε ὕπνο στά βλέφαρά μας και ἀνάπαυση στους κροτάφους μας, πρίν γνωστοποιήσουμε στόν παραπαίοντα κόσμο τήν ἐν ἡμῖν ἐλπίδα.

Τήν ἐλπίδα της αἰώνιας ζωῆς, πού μᾶς δόθηκε διά τῶν Άγίων Πατέρων.

Και εὐχαριστοῦμε, πρῶτα από όλα, τόν πανυπεράγαθο Θεό, γιατί γεννηθήκαμε Ὁρθόδοξοι και ζοῦμε μέ προοπτικές ἀθάνατης και αἰώνιας ζωῆς, κοντά στόν Πατέρα τῶν

Φῶτων τόν Άρχηγό και τελειωτή της Πίστεώς μας Ἰησοῦν Χριστόν!

Χριστός Ἀνέστη!

Εὐχές σέ όλους στήν οἰκογένεια και ιδιαίτερα στήν Σοφία και στους γονεῖς Σου.

π. Νικόλαος

Ὁ πατήρ Ἰωάννης, ό πρᾶος και ταπεινός

"Τό πρῶί της Κυριακῆς 13ης τοῦ μηνός Ἰανουαρίου, ὥρα 9 και 30, πήγα στό Μοναστήρι της Άγίας Τριάδος (στή Ν. Πεντέλην). Από τό βράδυ εἶχα μεταφέρει μέ έναν συγγενή μου, τόν κ. Ἰωάννη, λαμαρίνες διά νά κάμω μίαν μεταλλικήν δεξαμενήν (διαστάσεις 1,25X2,50X1,25). Δέν μπορούσε νά ἔλθει καμμία Γερόντισσα από τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Άγίου Δημητρίου και ἀνέβηκα μόνος μου νά δουλέψω. Ἀφοῦ εἰσήλθα, ἐκλείδωσα τήν πόρταν τοῦ αὐλόγηρου μέ τό κλειδί πού μου εἶχαν δώσει, πήγα εἰς τήν Ἐκκλησίαν και προσκύνησα τά Άγίας Εἰκόνας και μετά πήγα, γιά νά κατασκευάσω τήν δεξαμενή.

Ἐπειδή οἱ λαμαρίνες ἦταν μεγάλες, ἔπεφταν και παιδευόμουν μέχρι τρία τέταρτα της ὥρας γιά νά τίς σηκώσω και νά τίς κολλήσω. Ἐφτασα δέ σέ σημείο πού ἤθελα νά τίς ἀφήσω και νά φύγω. Ξαφνικά ἀκούω βήματα (ή ὥρα ἦταν 10 και τέταρτο περίπου). Κυττάζω πρὸς τά ἐκεῖ πού ἀκούονταν τά βήματα, (δηλ. πρὸς τήν σκάλα πού ἔρχεται από τό Ἱερόν τοῦ Ναοῦ της Άγίας Τριάδος και από τούς τάφους).

Βλέπω έναν ἠλικιωμένον ρασοφόρον μέ ἄσπρα γένια και κανονικό ἀνάστημα νά ἔρχεται πρὸς ἐμένα.

Σέ λίγο, μόλις πλησίασε, μου λέει:

-Γειά σου Νίκο, θέλεις βοήθεια;

Τοῦ λέγω:

-Ποιός σέ ἔστειλε;

Μοῦ ἀπαντᾷ:

-Μέ ἔστειλαν ἀπό τόν Ἅγιον Δημήτριον.

Εἶπα τότε μέ τόν νοῦν μου, Γέροντα ἄνθρωπον μοῦ ἔστειλαν νά μέ βοηθήσει;

Ἀφοῦ ἐπλησίασε, σκέφτηκα, μήπως ἦτο κανένα σατανικό καί ἤθελα νά κάνω τόν Σταυρόν μου. Μόλις ὅμως πῆγε αὐτός νά μέ βοηθήσει στίς λαμαρίνες, ἔκανε τόν Σταυρόν του. Κατόπιν εἶδα, ὅτι καί στό σκουφάκι του εἶχε Σταυρό.

Τόν ρωτᾷ, πῶς τόν λένε. Μοῦ ἀποκρίνεται:

-Θά τήν κολλήσεις καλά τήν δεξαμενήν!

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἀρχίσει νά μέ βοηθάει. Μετά ἀπό λίγο τόν ξαναρωτᾷ, πῶς τόν λένε.

Μοῦ λέγει:

-Ἐχω καί ἐγώ βοηθήσει ἐδῶ στό Μοναστήρι.

Τόν ρωτᾷ:

-Ποῦ μένετε;

Μοῦ ἀπαντᾷ:

-Ἐδῶ ἀπό πάνω.

Σκέφτηκα τότε, ὅτι ἐδῶ κοντά μένει καί ἔχει βοηθήσει καί ἄλλοτε. Ἀφοῦ τελείωσε ἡ βοήθεια πού ἤθελα, μοῦ λέγει:

-Μέ χρειάζεσαι ἄλλο;

Τοῦ ἀποκρίνομαι:

-Ὁχι.

Τότε, λέγει, νά φύγω καί ἐγώ, γιατί ἔχω καί ἐγώ δουλειά!

Τόν εὐχαρίστησα καί τοῦ εἶπα νά πάει στό καλό, ἀφοῦ, τότε, τοῦ φίλησα τό χέρι.

Ξεκίνησε νά φύγει ἀπό ἐκεῖ πού ἦλθε.

-Δέν φεύγετε ἀπό δῶ πού εἶναι ἴσωμα; τοῦ λέγω.

Καί μοῦ ἀπαντᾷ:

-Δέν πειράζει, θά φύγω ἀπό δῶ πού - ἦλθα!

Τόν εἶδα, νά ἀνεβαίνει τήν σκάλα καί νά φεύγει πρὸς τὰ ἐκεῖ, πού ἦταν τό Ἱερό καί οἱ τάφοι.

Στίς 12 καί 30 μέ πῆραν τηλέφωνο ἀπό τόν Ἅγιον Δημήτριον, νά μάθουνε τί κάνω. Τό πρῶτο πού τούς εἶπα ἦταν:

-Τί μοῦ στείλατε γέροντα ἄνθρωπον νά μέ βοηθήσει;

Μοῦ ἀπάντησαν:

-Ἐμεῖς δέν στείλαμε κανένα!

Τούς εἶπα ὅτι εἶχε ἔλθει ἕνας γέρον ρασοφόρος καί μέ βοήθησε. Μοῦ εἶπαν νά προσέξω, μήπως ἦταν κανένας κλέπτης καί κλέψει τό Μοναστήρι.

Ἐγώ τούς εἶπα, δέν φαίνεται διά τέτοιος. Καί μοῦ ἀπεκρίθησαν:

-Ἄφησε, τότε, τό βράδυ πού θά ἔλθουμε νά σέ πάρουμε, τότε μᾶς τὰ λές.

Ἐως ἐκείνην τήν στιγμήν τό μυαλό μου σκεφτόταν, τό πῶς εἶχεν εἰσέλθει μέσα στό Μοναστήρι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ οἱ πόρτες ἦταν κλειστές καί ἡ μάντρα ψηλή, 3 μέτρα, πού ἀποκλείεται γιά ἄνθρωπον νά πηδήξει καί νά εἰσέλθει μέσα. Καί πόσον μᾶλλον, ἂν εἶναι γέρον(!) ἡ δέ φυσιογνωμία του μοῦ φαινόταν ὅτι ἦταν γνωστή, ἀλλά δέν μπορούσα νά θυμηθῶ, πού τόν εἶχα δεῖ!

Τό βράδυ πού ἦλθαν νά μέ πάρουν, μέ ρώτησε ἡ Γερόντισσα:

-Εἶχες ἐπισκέψεις;

Τῆς εἶπα, ναι, ἀλλά δέν μπορῶ νά καταλάβω, πῶς μπῆκε αὐτός ὁ ἄνθρωπος μέσα, καί ἡ φυσιογνωμία του εἶναι γνωστή καί δέν μπορῶ νά θυμηθῶ, πού τόν ἔχω δεῖ.

Τότε μοῦ εἶπε:

-Δέν τοῦ ἀνοιξες ἐσύ τήν πόρτα;

Τῆς εἶπα, ὄχι!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΞΕΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ - ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΤΟ 1897

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΕΝ ΕΙΡΗΝῃ
ΤΗΝ 27ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1966

Ι. Μ. ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ Ν. ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Μέ ρωτᾷ:

-Ποιός νά ἦταν αὐτός ὁ ἄνθρωπος; Ἄν τόν δεῖς σέ φωτογραφία, τόν γνωρίζεις;

Καί πῆγε καί μοῦ ἔφερε μία φωτογραφία.

Τότε διεπίστωσα, ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος τῆς φωτογραφίας ἦτο ὁ ἴδιος ὁ πρωῖνός ἐπισκέπτης.

Αυτός, μου είπε η Γερόντισσα, είναι ο παπα-Γιάννης.

Έγώ της είπα, δέν γνωρίζω τό ὄνομά του. Αυτό πού γνωρίζω είναι ὅτι είναι ὁ πρωϊνός επισκέπτης. Καί περνοῦσα τόσες φορές ἔμπρός ἀπό τήν φωτογραφίαν του, (περί τίς 15 φορές εἶχα περάσει), πού ἦτο ἔπάνω εἰς τούς τοίχους καί δέν τόν ἔβλεπα, καί οὔτε τό μυαλό μου πήγε κατ' αὐτόν τόν χρόνον ἄλλοῦ. Έγώ δέν γνώριζα τόν πατέρα Ἰωάννην ζωντανόν, ἄν τόν γνώριζα, θά τρόμαζα, ὅταν τόν εἶδα!"
Νικόλαος Βασιλόπουλος.

Καί ὁ πατήρ Ἰωάννης τῆς Ἀμφιάλης καί ὁ πατήρ Ἰερώνυμος τῆς Αἰγίνης ἀκολουθοῦσαν τό Πάτριον Ἡμερολόγιον.

Ἐπῆρξαν δύο ἀπό τούς μεγάλους Ἀββάδες τῆς Γνήσιας Ὁρθοδοξίας, πού ἔλαμψαν στό στερέωμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καί πού τούς τιμοῦσαν καί τούς τιμοῦν ἀκόμη καί οἱ καινοτόμοι! Στά διάφορα δημοσιεύματά τους ὅμως ἀποκρύπτουν ἐντέχνως ὅτι ἀκολουθοῦσαν τήν γνήσια Ὁρθοδοξία καί δέν εἶχαν κοινωνία μέ τούς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές...

**Σημεῖα πού θά προηγηθοῦν
τῆς ἐμφάνισης τοῦ ἀντιχριστοῦ καί
τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μας**

Προσέχετε, μᾶς προειδοποίησε ὁ **Κύριος**, μὴν πλανηθῆτε!

"Ἦξει δέ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, ἐν ἧ οὐρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεῖα δέ καυσούμενα λυθήσονται, καί γῆ καί τά ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσονται" (Β' Πέτρο. Γ', 10).

Θά προηγηθοῦν, ὅμως, τῆς Β' Παρουσίας ἐκεῖνα τά σημεῖα, τά ὅποια προφήτευσε ὁ **Χριστός μας**:

α. Ἐμφάνιση πολλῶν ψευδοχριστῶν καί ψευδοπροφητῶν καί πλάνη πολλῶν (Ματθ. ΚΔ', 4),

β. Ἀκοές πολέμων (Ματθ. ΚΔ', 6),

γ. Λιμοί, λοιμοί καί σεισμοί κατά τόπους καί καταποντισμοί (Ματθ. ΚΔ', 7),

δ. Θλίψη καί διωγμός τῶν Χριστιανῶν καί σκανδαλισμός πολλῶν (Ματθ. ΚΔ', 12),

ε. Πλήθυνση τῆς ἀνομίας καί πάγωμα τῆς ἀγάπης τῶν πολλῶν (Ματθ. ΚΔ', 12),
στ. Κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Βασιλείας σέ ὅλη τήν οἰκουμένη, γιά νά μὴν ὑπάρχει δικαιολογία ἀπό κανέναν ὅτι δέν ἄκουσε τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ (Ματθ. ΚΔ', 14),

ζ. Ἀνασύσταση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραὴλ καί ἀνακατάληψη τῆς Ἱερουσαλήμ,

η. Χτίσιμο τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος,

θ. Συνοχή ἐθνῶν καί φόβος τῶν ἀνθρώπων γι' αὐτά, πού μέ βεβαιότητα θά ἀναμένονται νά συμβοῦν (Λουκ. ΚΑ', 25, 26).

ι. Ἐπιστροφή τῶν Ἑβραίων, (*"καρδία πατέρων ἐπί τά τέκνα"*), τῆς Συναγωγῆς ἐπί τόν Κύριον, στήν χριστιανική δηλ. πίστη (;)
ια. Θά λάμψει ἡ Ὁρθοδοξία πρό τῆς συντελείας καί τοῦ ἀντιχριστοῦ (;)

Σύμφωνα, λοιπόν, μέ τά λόγια τοῦ Κυρίου μας, διαπιστώνουμε, ὅτι πολλοί ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῆτες, ἐμφανίστηκαν καί ἐμφανίζονται τά τελευταῖα χρόνια, ὅπως οἱ μάγοι Γκουρού καί Γιόγκι, ἡ λεγεῶνα τῶν προτεσταντικῶν αἱρέσεων καί ψευδομάρτυρες τοῦ Γιεχωβά.

Πόλεμοι ἔγιναν καταστροφικοί, μέ ἀποκορύφωμα τούς δύο παγκοσμίους πολέμους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, πού στοίχισαν τήν ζωή σέ πολλά ἑκατομμύρια ἀνθρώπων καί ἔγιναν τόσες καταστροφές, πού ποτέ πρὶν, σέ τέτοια ἔκταση, δέν εἶχαν ξαναγίνει.

Καί σήμερα ἀκοῦμε, (ἀλλά καί βλέπουμε, μέσω τηλεοράσεως καί διαδικτύου), ὅτι γίνονται πόλεμοι σέ πολλά σημεῖα τῆς γῆς μας. Καί τά ἐπακόλουθα τῶν πολέμων εἶναι φρικτά, ἀσθένειες, πείνα, ἀνέχεια, θλίψη, πόνος καί θάνατος.

Οἱ σεισμοί, οἱ πλημμύρες καί οἱ καταποντισμοί πολλαπλασιάστηκαν, ἀποτελέσματα τῆς καταστροφικῆς μόλυνσεως τοῦ περιβάλλοντος καί τῆς ληστρικής ἐμπεβάσεως τῆς ἀνθρώπινης τεχνολογίας στή γεωλογική σύσταση τῶν θαλασσῶν, τῶν λιμνῶν καί τῶν ποταμῶν ἀλλά καί τῶν ὑπογείων πυρηνικῶν δοκιμῶν καί τῶν καταστροφικῶν καί ἀδοκῆτων ἐμπρησμῶν καί πυρκαϊῶν, ἰδιαίτερα τά τελευταῖα χρόνια.

Ἀλλά καί μέσω τῶν σύγχρονων τεχνικῶν δυνατοτήτων, κηρύχθηκε καί κηρύσσεται τό Εὐαγγέλιο σ' ὅλοκληρο τόν κόσμο καί σέ ἕνα καταπληκτικά μικρό

χρόνο, ακούγεται τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλον τόν πλανήτη μας. Ἔτσι δέν θά ἔχει κανείς τήν δικαιολογία ὅτι δέν ἀκουσε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, γιά νά πιστέψει.

Ὅτι ὁ Χριστιανισμός, καί ἰδιαίτερα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, διώχτηκε καί διώκεται ἀπό τίς ἀντίχριστες δυνάμεις σέ ὅλον τόν κόσμο καί ὅτι ἀναδεικνύονται καί σήμερα μάρτυρες, δέν χρειάζεται νά τό ἀναπτύξουμε ἰδιαίτερα, γιὰ εἶναι γνωστό σέ ὅλους. Φοβεροί ὑπῆρξαν οἱ διωγμοί τῶν Ὁρθοδόξων στα σιωνιστικά-κομμουνιστικά καθεστώτα, κυρίως στήν Ἁγία Ρωσία καί στίς ἄλλες Ὁρθόδοξες χῶρες, πού κυριολεκτικά τίς διέλυσε ὁ ὁδοστρωτήρας τοῦ σιωνιστικοῦ κομμουνισμοῦ. Ὁ διωγμός, ὅμως αὐτός θά εἶναι γενικός καί σκληρότερος, ὅσο θά περνοῦν τά χρόνια καί θά πλησιάζουμε στά ἔσχατα.

Γύρω μας βλέπουμε, ἐπίσης, νά πληθαίνει ἡ ἁμαρτία, νά κυριαρχεῖ τό ψέμμα, ἡ ἀπάτη καί ἡ διαφθορά, ἡ ἀκολασία καί ἡ σεξουαλική διαστροφή, πού διδάσκεται παρρησία μαζί μέ τόν ἀθεϊσμό, ἀπό τά μέσα τῆς μαζικῆς ἀποπληροφόρησης καί τῆς ψυχικῆς διαστροφῆς, (κατ' ἐξοχήν ἀπό τό διαδίκτυο καί τήν τηλεόραση).

Ἡ διαστροφή καί ἡ διαφθορά βρίσκονται σέ τέτοια βαθμό, ὥστε μπορούμε νά μιλάμε γιά ἀποστασία, ἀφοῦ καί τά Ἱερά καί τά Ὅσια χλευάζονται, καί τό Πανάγιο Ὄνομα τοῦ Κυρίου καί τῆς Παναγίας μας ὑβρίζονται καί ἡ σαρκολατρεία κυριαρχεῖ. Οἱ ψυχές τῶν πολλῶν ἔχουν παγώσει καί ἐπικρατεῖ ἡ ἀδιαφορία γιά τόν πόνο καί τήν θλίψη τοῦ πλησίον.

Ὁ φόβος γιά τό ξέσπασμα ἑνός νέου πολέμου μέ τά ὑπερσύγχρονα καταστροφικά πυρηνικά ὄπλα ἢ ἀπό τήν ἐξάπλωση τῶν μολυσματικῶν ἀσθενειῶν, τοῦ aids, τῆς γρύπης τῶν χοίρων, τῶν πουλερικῶν, τῶν τρελλῶν ἀγελάδων, τῶν θανατηφόρων ἰώσεων, (παρασκευασμάτων καί σχεδίων τῆς Νέας Τάξης πραγμάτων ἀλλά καί ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστασίας ἀπό τόν Θεό), ἔχουν ὀδηγήσει τούς ἀνθρώπους σέ μιά ἀνεπανάληπτη ἀναταραχή καί ἀνησυχία γιά τό τί πρόκειται νά συμβεῖ ("ἀποψυχόντων τῶν ἀνθρώπων ἀπό τοῦ φόβου τῶν μελλόντων ἔσεσθαι τῆ οἰκουμένη").

Ὁ μέγας ἐκκλησιαστικός συγγραφεύς **Εὐσέβιος Καισαρείας**, ἐρμηνεύοντας τό χωρίο "Ἱερουσαλήμ ἔσται

πατουμένη ὑπό ἐθνῶν, ἄχρι οὗ πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν" (Λουκ. ΚΑ', 24), λέγει:

Πότε θά συμβοῦν αὐτά;

Ὅταν θά παρέλθει ἡ προθεσμία πού ὀρίσθηκε στά ἔθνη. Καί τότε θά συμβοῦν σημεῖα τῆς συντελείας τοῦ κόσμου...

Ποιά εἶναι τά σημεῖα πού θά γίνουν, παρά αὐτά πού ἔχουν προφητευθεῖ;²³

Δηλαδή μέ τήν ἀνακατάληψη τῆς Ἱερουσαλήμ, καί τῆς ἀνακηρύξεώς της σέ αἰώνια πρωτεύσουσα τοῦ ἐβραϊκοῦ κράτους, ἀρχίζει πλέον, κατά τόν Εὐσέβιο, ἡ περίοδος τῶν ἐσχάτων χρόνων, ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων, τά σημεῖα στόν οὐρανό καί ἡ συνοχή τῶν ἐθνῶν πάνω στή γῆ!

Ὅπως εἶναι γνωστό σέ ὅλους, τό ἐβραϊκό κράτος διαλύθηκε τό 70 μ. Χ. ἐπί Ρωμαίου αὐτοκράτορος καί στρατηγοῦ Τίτου. Καί ἀπό τότε δέν κατέστη δυνατόν νά ἐπανασταθεῖ, παρά μόνον τό 1948.

Καί ἡ Ἱερουσαλήμ βρισκόταν στά χέρια τῶν ἀλλοφύλων μέχρι τήν ἀπελευθέρωσή της, στόν πόλεμο τῶν ἑξι ἡμερῶν, τό 1967.

Δύο ἄλλα συγγλονιστικά γεγονότα πού θά προηγηθοῦν τοῦ τέλους, **εἶναι τό χτίσιμο τοῦ τρίτου Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος**, στό χῶρο, ὅπου σήμερα βρίσκεται τό τέμενος τοῦ Ὁμάρ, (τέμενος Ἐλ Ἄκσα), **καί ἡ ἐμφάνιση τῶν δύο Προφητῶν, τοῦ Ἡλία τοῦ Θεσβίτη καί τοῦ Ἐνώχ.**

Ἡ διδασκαλία τῶν Πατέρων γιά τίς προφητεῖες αὐτές ἀλλά καί γιά τό χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου, μαζί μέ τά ἄλλα δύο ἀμφισβητούμενα θέματα, τῆς ἀναλαμπῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑβραίων στήν πίστη, πρό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας, θά ἐξεταστοῦν στό ἐπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας.

²³ Β.Ε.Π. 23, σελ. 293 ἐπ.